

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

13. ČÍSLO / XIII. ROČNÍK

8 Kč (11 Sk)

27. BŘEZNA 2005

Z obsahu:

**Toto je den,
který učinil Pán**

Katecheze Jana Pavla II.
z 18. dubna 1979
- strana 2 -

Mlčení Bílé soboty

Corrado Bruno
- strana 4 -

Zář zmrtvýchvstání

Jacek Salij OP
- strana 4 -

**Pán vpravdě vstal
z mrtvých**

Sestra Lucie dos Santos
- strana 5 -

**Zmrtvýchvstání ...
tvoje tělo bude světlo**

P. François Xavier
- strana 6 -

Ježíš je náš život

Z kázání bratra Efraima
o velikonoční noci
- strana 7 -

**Hildegarda z Bingenu -
svědkyně velikonočního
světla (1098-1198)**

- strana 8 -

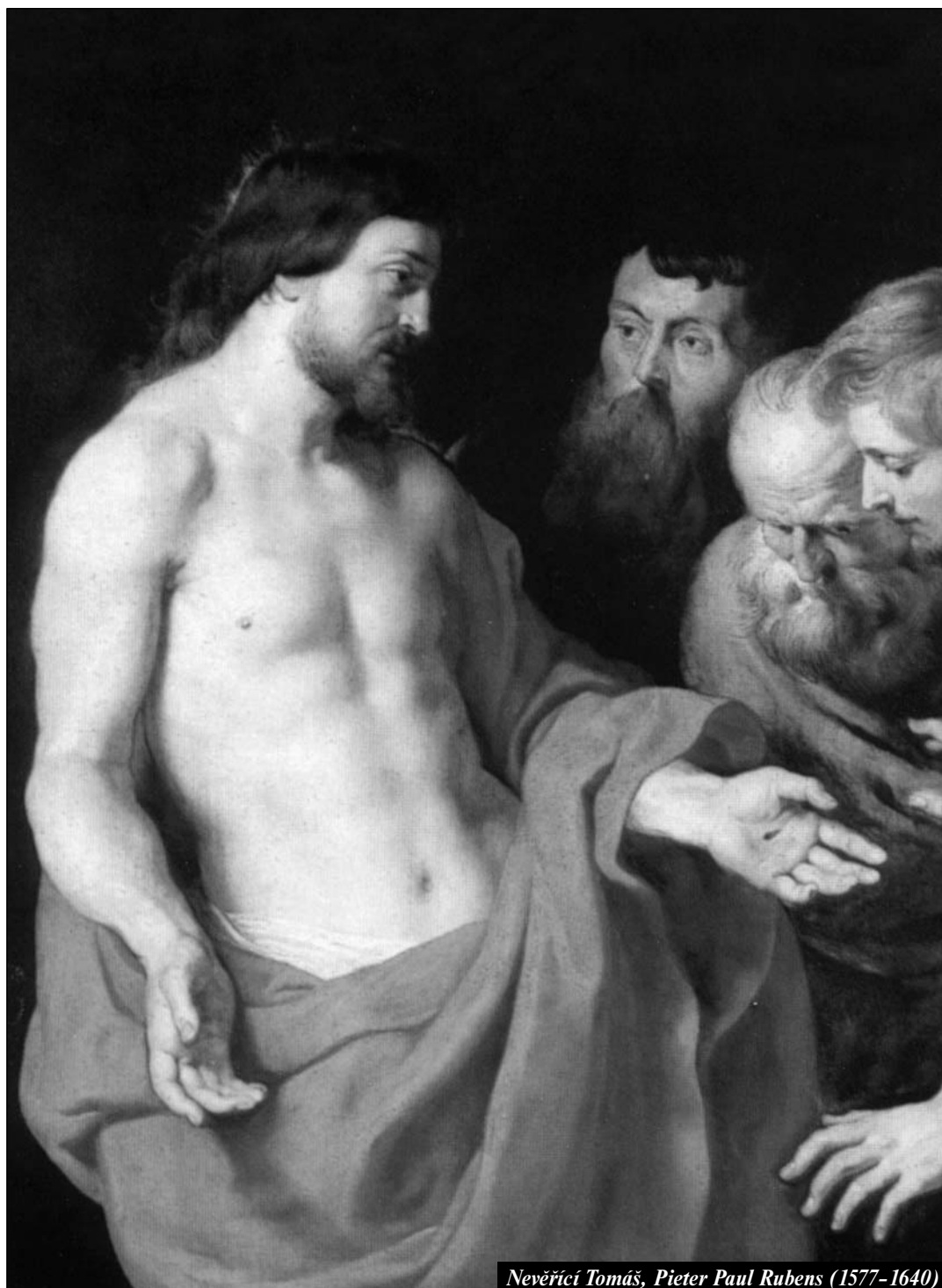
Soli Deo Gloria

Rozhovor agentury Amici
News s Davidem Iannim,
mladým hudebníkem-pia-
nistou z Luxemburgu
- strana 10 -

Výzvy

fatimského poselství (2)

Četba na pokračování
- strana 14 -

Nevěřící Tomáš, Pieter Paul Rubens (1577-1640)

Toto je den, který učinil Pán

Všechny dny mezi Nedělí velikonoční a Bílou nedělí představují v určitém smyslu jeden jediný den. Liturgie se soustřeďuje na jedinou událost a jediné tajemství.

Vstal, není tu (Mk 16,6). Uskutečnil Paschu. Zjevil smysl *Přechodu*. Potvrdil pravdu svých slov. Řekl poslední zprávu svého poselství: zprávu o dobré novině evangelia. Sám Bůh, který je Otcem, tedy dárce života, sám Bůh, který nechťel smrt (srov. Ez 18,23.32), *stvořil vše, aby to bylo* (Mdr 1,14), ukázal až do základu v něm a skrze něho svou Lásku. Láska znamená totéž co Život.

Zmrtvýchvstání je definitivní svědectví Života, tj. Lásky.

„Smrt a život se utkaly v obdivuhodném souboji. Pán života, který byl mrtvý, je nyní živý a triumfuje“ (Velikonoční sekvence).

Toto je den, který učinil Pán (Ž 118,24). „Den nejvznešenější ze všech, nejjasnější ze všech, v němž Pán vstal z mrtvých; v němž si vydobyl nový lid... skrze Ducha znovuzrození; v němž naplnil radostí a jásáním duši všech“ (sv. Augustín, Sermo 168 in Pascha).

Tento den odpovídá svým způsobem všem sedmi dnům, o kterých se mluví v knize Geneze, a které byly dny stvoření (srov. Gn 1-2). Proto je slavíme všechny v tomto jediném dnu. V těchto dnech během oktávy slavíme tajemství nového Stvoření. Toto tajemství se vyjadřuje v osobě Krista Zmrtvýchvstalého. Již on sám je toto tajemství a představuje pro nás jeho ohlášení a výzvu k němu. Kvas. V síle tohoto kvasu se všichni v Ježíši Kristu stáváme *novým stvořením*.

Slavme tedy svátky nikoliv se starým kvasem, ... nýbrž s nekvašenými chleby, tj. s poctivostí a životem podle pravdy (1 Kor 5,8).

Kristus se po svém zmrtvýchvstání vrací na stejné místo,

ze kterého odešel k utrpení a smrti. Vrací se do večeřadla, kde se nacházejí apoštolové. Zatímco dveře byly zavřeny, přijde, postaví se uprostřed nich a řekne: „*Pokoj vám.*“ A pokračuje: „*Jako Otec poslal mne, i já posílám vás... Přijměte Ducha Svatého, komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny. Komu je neodpuštěno, tomu jsou odpuštěny nejsou*“ (Jan 20,19-23).

Jak významná jsou tato Ježíšova slova po jeho zmrtvýchvstání. V nich je obsaženo poselství Zmrtvýchvstalého. Když říká: *Přijměte Ducha Svatého*, přichází nám na mysl stejné večeřadlo, ve kterém pronesl řeč na rozloučenou. Tehdy pronesl slova, která jsou naplněna tajemstvím jeho srdce: „*Je pro vás dobré, abych já odešel, protože jestliže neodejdu, nepřijde k vám Utěšitel. Odejdu-li, pošlu ho k vám*“ (Jan 16,7). To řekl, když myslel na Ducha Svatého.

A nyní, když vykonal svou oběť a svůj *odchod* směrem na Kříž, přichází znovu do večeřadla, aby přinesl toho, kterého

ho slíbil. Evangelium říká: *Vdechl na ně a řekl: „Přijměte Ducha Svatého“* (Jan 20,22). Vyslovuje tak slova, k nimž dozrála jeho Pascha. Přináší jim dar umučení a plod zmrtvýchvstání. Tímto darem je znovu utváří. Dává jim moc probouzet druhé k životu, i když tento život je v nich mrtvý. „*Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny*“ (Jan 20,23).

Od zmrtvýchvstání do Letnic uplynulo padesát dní. Nicméně již v tomto jediném dnu, který učinil Pán (srov. Ž 118,24), je obsažena podstata daru a plodu Letnic. Když Kristus říká: *Přijměte Ducha Svatého*, označuje až do konce své velikonoční tajemství.

„To je skutečnost nejtajemnější, skrytá, kterou poznává jen ten, kdo ji přijímá, a přijímá ji jen ten, kdo po ní touží, a touží po ní jen ten, kdo je v hloubi srdce zanícen Duchem Svatým, kterého Ježíš Kristus seslal na zem“ (Sv. Bonaventura, Itinerarium mentis in Deum, 7,4).

II. vatikánský koncil znovu osvětlil velikonoční tajem-

ství v pozemském putování Božího lidu. Ztvárnil v něm plný obraz Církve, která stále zapouští kořeny do spásného tajemství a čerpá z něho životní mizu. „Boží Syn v lidské přirozenosti s ním spojené přemohl svou smrtí a svým vzkříšením smrt, vykoupil člověka a přetvořil jej v nové stvoření (srov. Gal 6,15; 2 Kor 5,17). Když totiž udělal svého Ducha bratřím povoláním ze všech národů, vytvořil z ničeho své mystické tělo. V tomto těle se Kristův život rozlévá do věřících, kteří se skrze svátosti tajemným způsobem spojují s umučeným a oslaveným Kristem“ (LG 7).

Církev setrvává ustavičně v tajemství Syna, které se naplnilo sesláním Ducha Svatého o Letnicích.

Velikonoční oktávy je dnem Církve!

Když prožíváme tento den, musíme přijmout společně s ním slova, která poprvé zazněla ve večeřadle, kde se zjevil Zmrtvýchvstalý: „*Jako mne poslal Otec, i já posílám vás*“ (Jan 20,21).

Přijmout zmrtvýchvstalého Krista znamená přijmout posláni, tak jako je přijali ti, kteří v té chvíli byli ve večeřadle přítomní – apoštolové.

Věřit ve zmrtvýchvstalého Krista, mít podíl na jeho spásném posláni, které naplnil velikonočním tajemstvím. Víra je přesvědčení intelektu a srdce(...)

Každý z nás ve velkém společenství Církve má podíl na tomto posláni skrze svátost křtu. Každý z nás musí definovat smysl svého života podle této víry. My sami mu musíme dát konkrétní formu. A je to právě naše víra, která působí, že život každého z nás je prostoupen určitou částí tohoto posláni, které Ježíš, náš Vykupitel, přijal od Otce a sdílel ho s námi jako určité jeho vyzařování. Je třeba, abychom našli tento paprsek a žili ho každý den tohoto času, který znovu začíná dnem, který učinil Pán.

Vatikánský archiv

EDITORIAL

Období mezi Ježíšovým zmrtvýchvstáním a jeho odchodem k Otci je velice významnou položkou novozákonního Božího zjevení. Není jistě náhoda, že Pán si pro ně vymezil takřka celých šest týdnů. V tomto čase se opakovaně stýkal se svými učedníky. Velmi mu záleželo na tom, aby odložili všechny strach, nedívali se na něho jako na přízrak, nýbrž aby se přesvědčili všemi smysly, že mají před sebou toho, se kterým strávili tři léta společného života a který byl o velikonočních svátcích vydán na smrt a ukřižován. Pán se tedy nezviditelňuje jen tak, aby ho učedníci poznali, ale záleží mu na tom, aby jim zcela nepochybně prokázal i svou tělesnou totožnost.

Ačkoliv jeho tělo vykazuje vlastnosti, které nejsou v pozemských podmínkách běžné, je to nicméně tělo, které svou hmotnost nepředstírá, nýbrž plně zachovává. Nezná sice hmotné překážky, je viditelné i neviditelné, a přece je možno se ho dotýkat a je schopné požívat běžné pokrmy spolu s učedníky. Mluvíme o jeho těle jakožto o těle oslaveném. Velikonoční liturgie nám jasně připomíná v této souvislosti radostnou skutečnost, že i my s ním jednou budeme sdílet tuto podobnost. Proto se nám stal podobným ve všem, kromě hříchu. Tato podobnost se nejdramatičtěji zjevuje právě v tom, že před očima mnoha svědků zemřel

Pokračování na str. 11

Cesta k velikonoční radosti

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

*Hledáte Ježíše, který byl ukřižován.
Není zde. Vstal z mrtvých.*

*Zamyšlení nad úryvky Mt 28,1-15;
Lk 24,1-11; Jan 20,1-18*

Prožíváš dnes památku největšího dne lidských dějin. Kdy jindy bys měl být bdělý a usebraný, ne-li právě dnes. Svaté ženy, které se v pátek staraly, aby připravily Pána k jeho pohřbu, celou noc netrpělivě čekaly na nedělní rozbřesk. Nedej se od nich zahanbit a vyprav se spěšně ještě před svítáním na místo, které se má stát svědkem Spasitelova triumfu.

Věčný Otec, který s takovým zalíbením přijal oběť poslušnosti svého Syna, nedopusť, aby jeho *Spravedlivý spatřil porušení*. Ze zapečetěného a silně strážného hrobu ho vyvádí v oslaveném těle. Kruté rány, které jeho tělo zohavily a usmrtily, proměnily se v zářící pečeť slávy zmrtvýchvstalého Spasitele. Na těchto jasných znameních ti Pán ukazuje, jaká je cílová podoba utrpení, bolesti i samotné smrti, jsou-li přijaty v poslušnosti jako součást oběti za spásu světa.

Anděl Páně, který sestoupil, aby odvalil kámen od prázdného hrobu, na smrt vyděsil tvrdé a otrlé strážce. Ozbrojení siláci prchají ve strachu z místa, kam s odvahou přicházejí slabé a bezbranné ženy. Čím více se Ježíšovi nepřátelé bláhově snaží ututlat v zárodku největší Boží div, tím více se stávají nedobrovolnými svědky neklamné historické skutečnosti. Svým podlým úskokem, který si narychlo vymysleli a bohatě zaplatili, ve skutečnosti jen sami přiznávají svou naprostou porážku. Ti, kteří měli být prostředníky mezi Hospodinem a jeho lidem, neporozuměli Písmu ani znamení času. Ani postavení a vzdělání nejsou samy o sobě zárukou pravého poznání a nezbytné milosti.

Ale to, co Otec skryl před velkými a mocnými, zjevuje maličkým. Oč lépe jsou na tom tři Marie, které neudělaly nic víc, než že pokorně poslechly hlas svého srdce. Jdou ke hrobu, ačkoliv nemají potuchy, jak budou moci do něho vstoupit, aby tam prokázaly poslední službu lásky tomu, kterého tak upřímně milovaly a nezištně mu sloužily za jeho života.

Dostává se jim nejdříve útěchy a povzbuzení od Božího posla. Ale ten, za kterým se s takovou láskou a oddaností vypravily, ne-

může je neodměnit sám svou přítomností. Chtěly se mu naposled poklonit, a zatím On sám přichází, aby pozdravil své ctitelky. Věrné, pokorné a hledající duše přitahují Pána neodolatelnou silou. Takové duše pak s oblibou pověřuje, aby se staly jeho posly. *Jďte ke mým bratřím...* Bude tomu tak i nadále. Ty nejprostší, nejslabší a nejméně „kompetentní“ bude vyhledávat a posílat, aby nesly jeho poselství těm, kteří ani při svém postavení a vzdělání nenajdou sami potřebnou vnímavost pro hluboká Boží tajemství.

Maria Magdaléna spěchá za učedníky. Šla by k nim, i kdyby jí to Pán výslovně neuložil. Není přece možné nechat si pro sebe takovou nesmírnou radost z jeho vzkříšení. Osobní svědectví o hlubokém zážitku a o setkání s tou nejradostnější ze všech zvěstí je nejučinnější formou apoštolátu. Musíš se však připravit na to, že se můžeš setkat s nepochopením i tam, kde bys to nejméně očekával. Samotným apoštolům připadá její upřímné svědectví jako *poblouznění, a proto jí nevěřili*.

To, co je tak svazuje, je strach, kterému podlehl již před třemi dny. Stále vnímají Písmo, Mistra slova i osobní svědectví těch, které sám poslal, jen pod zorným úhlem svých lidských představ, očekávání a zájmů. Nejsou schopni přijmout, že Boží dar může být větší, než mohou vůbec pochopit. Nestává se to i tobě?

Nediv se jim a tím méně se neodvažuj je posuzovat. Jakkoliv se ti Ježíšova slova, kterými předpovídal opakovaně svou smrt i své zmrtvýchvstání, zdají naprosto jasná a jednoznačná, jeho skutečné zmrtvýchvstání je něco tak velkého a neočekávaného, že to zůstává skutečně hlubokým tajemstvím. I apoštolové jsou jen lidé, kteří vlastně teprve čekají na své obrácení. Uvěřit v Boží tajemství znamená zbavit se lidských měřítek a dosavadních ověřených jistot, vzdát se svých nároků a očekávání a uznat vlastní nedostatečnost, která potřebuje zvláštní milost, aby pokorně přijala Boží perspektivu a Boží zorný úhel. Přijmout Boží tajemství znamená nejdříve přijmout pravdu o sobě samém.

Pravá velikonoční radost se tedy k apoštolům dostává až večer onoho prvního dne po Velikonocích. Pán jim dává ještě celý den k tomu, aby přemýšleli nad svým dosavadním vztahem k němu a aby také přemýšleli nad zkouškou, která je nečekaně potkala tyto poslední tři dny. Bez ohledu na jejich slabost a předpovězené selhání chystá pro ně Pán to nejradostnější překvapení nejen tím, že k nim vstoupí zavřenými dveřmi, ale nejvíce je překvapí svou laskavostí a vlídností,

Liturgická čtení

1. čtení - Sk 10,34a.37-43

Petr se ujal slova a promluvil: „Vy víte, co se po křtu, který hlásal Jan, událo nejdříve v Galileji a potom po celém Judsku: Jak Bůh pomazal Duchem svatým a mocí Ježíše z Nazareta, jak on všude procházel, a protože Bůh byl s ním, uzdravoval všechny, které opanoval ďábel. A my jsme svědky všeho toho, co konal v Judsku a v Jeruzalémě. Ale pověsili ho na dřevo a zabili. Bůh jej však třetího dne vzkřísil a dal mu, aby se viditelně ukázal, ne všemu lidu, ale jen těm, které Bůh předem vyvolil za svědky, totiž nám, kteří jsme s ním jedli a pili po jeho zmrtvýchvstání. On nám přikázal, abychom to hlásali lidu a se vši rozhodností dosvědčovali: To je Bohem ustanovený soudce nad živými i mrtvými. O něm vydávají svědectví všichni proroci, že skrze něho dostane odpuštění hříchů každý, kdo v něho věří.“

2. čtení - Kol 3,1-4

Bratři! Když jste s Kristem byli vzkříšeni, usilujte o to, co pochází shůry, kde je Kristus po Boží pravici. Na to myslíte, co pochází shůry, ne na to, co je na zemi. Jste přece už mrtví a váš život je s Kristem skrytý v Bohu. Ale až se ukáže Kristus, náš život, potom se i vy s ním ukážete ve slávě.

Evangelium - Jan 20,1-9

Prvního dne v týdnu přišla Marie Magdalská časně ráno ještě za tmy ke hrobu a viděla, že je kámen od hrobu odstraněn. Běžela proto k Šimonu Petrovi a k tomu druhému učedníkovi, kterého Ježíš miloval, a řekla jim: „Vzali Pána z hrobu, a nevíme, kam ho položili.“ Petr a ten druhý učedník tedy vyšli a zamířili ke hrobu. Oba běželi zároveň, ale ten druhý učedník byl rychlejší než Petr a doběhl k hrobu první. Naklonil se dovnitř a viděl, že tam leží pruhy plátna, ale dovnitř nevěšel. Pak za ním přišel i Šimon Petr, vešel do hrobky a viděl, že tam leží pruhy plátna. Rouška však, která byla na Ježíšově hlavě, neležela u těch pruhů plátna, ale složená zvlášť na jiném místě. Potom vstoupil i ten druhý učedník, který přišel k hrobu první, viděl a uvěřil. Ještě totiž nerozuměli Písmu, že Ježíš musí vstát z mrtvých.

když jim nebude připomínat nic z toho, co je pro ně tak zahanbující. Ví přece, jak slabí jsou i ti, kteří jsou jeho, vždyť přišel právě proto, aby léčil a pomáhal. Opravdová radost z Ježíšova zmrtvýchvstání vstupuje do srdcí, která také povstala a přešla ze smrti k životu, která odstranila starý kvas, aby se z nich stalo nové těsto. Udělej proto rychle, co je třeba, aby tě mohla až do morku kostí naplnit Ježíšova radost. Je mnoho těch, kteří potřebují o ní svědectví, a viš přece nyní, jak obtížná je cesta ke zmrtvýchvstání.

Bratr Amadeus

Mlčení Bílé soboty

Bílá sobota, zasazená mezi bolest kříže a radost Velikonoc, zasahuje sám střed naší víry. Je to den, ve kterém panuje tíseň z bolesti, očekávání a naděje.

Učedníci mají v srdci ještě bolestné obrazy Ježíšovy smrti, která představuje konec jejich mesiánských představ. V tento den zakoušejí Boží mlčení, tíží jeho zdánlivého zmizení, beznadějnou způsobenou nepřítomností Mistra, který se stal vězněm smrti.

Po velikonoční večeři následovala smršť nečekaných událostí, které je zaskočily a ohromily. Zdá se, že v tomto dni jsou zmařena všechna opěťovaná upozornění na utrpení, která Ježíš učinil, všechny divy, které uskutečnil, všechna láska, kterou projevil při poslední večeři.

Učedníkům se zdá, že Bůh oněměl a že již nesděluje vysvětlující myšlenky k lidským dějinám.

K tomu přistupuje stud, že utekli a zapřeli Pána: cítí se jako zrádci, neschopní postavit se čelem k budoucnosti, nevidí východisko ze situace, kdy se zhroutily jejich iluze a chybí znamení, která jimi otřesou až v neděli ráno při zprávě o prázdném hrobu.

Nicméně učedníci právě skrze bránu Bílé soboty nám pomáhají uvažovat o smyslu naší doby a čist kroky našich dnů, když poznáváme v jejich dezorientaci, smutku a strachu charakteristické rysy našeho života, který těžce doléhá na věřící na počátku tisíciletí.

Mariina přítomnost

Ale tento den je také sobotou Panny Marie. Ona ho prožívá v slzách spojených se silou víry. Bdí v důvěryplném a trpělivém očekávání. Ví, že Boží zaslíbení se vyplní skrze božskou moc, která křísí mrtvé. Tak Maria silou své duše podpírá křehkou naději skleslých a zklamaných učedníků.

S Marií Bílé soboty i my můžeme poznat své očekávání a svou naději, víru prožívanou jako námáhavou cestu k tajemství, aby-

chom odpověděli po pravdě s nadějí a láskou na otázku: Kdo jsme a kam jdeme? Kam kráčí křesťanství a Církev, které milujeme?

Tak v sobotu doby, ve které se nacházíme, je nutné objevit, jak je důležité čekání. Nedostatek naděje je smrtelná choroba dneška.

Prožíváme sobotu doby, které jako by chyběl směr, zadrženy čas, ale stále čas posvěcený Božím působením, i když je Bůh mlčenlivý a skrytý.

Pro všechny totiž nadejde osmý den, den Pánova návratu, nikoliv mimo protivenství dějin, ale uprostřed nich. Proto se máme dát inspirovat Velikonocemi a uvažovat o radosti apoštolů, která nastala, když se setkali s Pánem živým a zmrtvýchvstálým: *Učedníci se zaradovali, když spatřili Pána.*

Proti lhostejnosti, frustraci a deziluzi bez vyhlídky do budoucna je třeba postavit jako protipól pouze naději založenou nikoliv na výpočtu, nýbrž na jediném pevném základu Božeho zaslíbení.

Panna Maria Bílé soboty vrhá světlo na úkol, který nás čeká a který je uskutečnitelný díky Duchu Zmrtvýchvstalého. Jde o to, abychom vyzařovali kolem sebe v prostých skutecích každodenního života bez křečovitosti vnitřní radost a pokoj, plody útěchy Ducha Svatého. Protože věřit v Krista, který zemřel a vstal z mrtvých, znamená pro nás být jeho svědky slovem a životem, nadějí, která neumírá.

Zář zmrtvýchvstání

Vítězství Ježíše Krista začalo již na kříži. Sám své vítězství předpověděl. *Nyní se koná soud nad tímto světem, řekl, když mluvil o hodině, která ho čeká na Kalvárii. Nyní bude vládce tohoto světa vyvržen ven a já, až budu povýšen na dřevo, přitáhnu všechny k sobě (Jan 12,31-32).*

Rozsudek ukřižování byl něčím více než jen odsouzením na krutou, nelidskou smrt. Lidem, kteří odsuzovali někoho k trestu ukřižování, nešlo jen o to, aby ho popravili, ale aby mu před smrtí způsobili co nejvíce bolesti. Na kříži se měla uskutečnit konečná kompromitace odsouzence, jeho činů nebo výroků. Rozsudkem ukřižování nekončil soud nad nešťastníkem, nýbrž teprve začínal. Opravdový soud se konal na kříži. Pohroužen do strašných muk, vystaven veřejně k posměchu nešťastník buďto proklínal den, kdy se narodil, a všechny svoje záměry jak zlepšit svět, anebo byl naplněn bezmeznou nenávisť, a podával tak svědectví o vítězství svých nepřátel.

Rozsudek kříže

Avšak Ježíš Kristus umíral zcela jinak. Byl to právě on, kdo na kříži vítězil. I přes strašná muka je na kříži přesně takový, jaký vždy byl, a svým chováním podává svědectví, že i na kříži je možná láska. Způsob, jakým umíral, nezkompromitoval jeho nauku, nýbrž ji zřetelně potvrdil. Kdo by se divil odsouzení, který v mukách ukřižování zapomněl na svou matku? Kristus však projevuje na kříži lásku, a to nejen ke své Matce.

Když rozlitolně ženy plakaly nad jeho trápením, myslel především na jejich dobro: *Plačte raději nad sebou a nad svými dětmi.* Zločinci po pravici nejen že odpustil hříchy, ale pomohl mu přijmout strašná muka ukřižování důstojně a slíbil mu věčný život. I na své vlastní vrahy shlížel nejen z perspektivy muk, která mu připravili, ale zvážil, že ti nešťastníci ani nevědí, co činí, a modlil se za ně, aby jim Otec prokázal milosrdenství.

Neplodnost zla

Stručně řečeno, Satan chtěl vykonat soud nad Kristem. Chtěl ukázat, že jeho učení je idealistickým blouzněním, které se musí pod náporom skutečností zhroutit. Ale stal se pravý opak. Na Kalvárii se uskutečnil soud nad tímto světem i nad vládcem tohoto světa – nad Satanem. „Tímto světem“ nazývá Pán onen mezilidský prostor, který se ďáblu podařilo uspořádat podle svého, kde láska a pravda musí ustoupit lži a násilí. Tento svět byl tedy na Kalvárii odsouzen, projevila se jeho bezmocnost a neplodnost. Ukázalo se, že veškerá moc zla je bezmocná vůči člověku, který se oběma rukama drží nebeského Otce. Veškerá moc zla může nanejvýše zabít jeho tělo, ale jeho duši nemůže uskodit. Nemůže zničit v člověku postoj lásky, pokud jen člověk setrvává v Bohu, který je pramenem veškeré lásky.

Zdroj moci

Toto vítězství vydobyl Ježíš již na kříži. Zmrtvýchvstání bylo slavným vyhlášením tohoto vítězství, o to radostnějším, že v naší současné situaci hříšníka není člověk schopen zvítězit nad zlem. Ježíš Kristus, Bůh

a pravý člověk, skutečně jeden z nás, však získal nad zlem zdrcující vítězství: v podmínkách lásky tak krajně nepříznivých se uskutečnila láska v té nejryzejší podobě.

Svým zmrtvýchvstáním nám podal svědectví, že on, pravý člověk, je pravým Božím Synem, a proto vítězství, které dobyl na Kalvárii, má nekonečný dosah, může být zdrojem vítězné síly proti zlu v každém z nás. Opravdu, máme se z čeho radovat. Jestliže Kristus vstal z mrtvých, byly nejen neodvratně podřaty kořeny zla, ale naše existence dostala nový smysl vzhledem k věčnému životu.

Nedivme se však, že naše radost z Velikonoc je pro mnohé z nás méně výrazná než radost z Božího narození. Je bližší radovat se v den svatby než během očekávání narození dítěte, i když ta druhá radost je hlubší a zralejší. Ze slibu se dokážou radovat i ti, kteří vůbec nemají v úmyslu vynaložit úsilí na jeho splnění. Krátce řečeno, velikonoční radostí jsme schopni do té míry, v jaké v nás umřel člověk, který odmítá Krista, jen v tom stupni, do jakého v nás samých vítězů zmrtvýchvstaly Kristus.

Tajemství odmítání Ježíše

Podívejme se nyní na tajemství odmítání Ježíše. Především si uvědomme, že ho nezabili bandité ani lidé bez svědomí, ale obyčejní lidé, kteří směřovali spíše k dobru než ke zlu.

Soudce, který vydal ortel smrti, měl velký zájem na tom, aby proces dopadl jinak. Velekněz Kaifáš nebyl veden osobní nenávisí ke Kristu, ale obavami o mír, aby Ježíšova činnost nezpůsobila vstup římských vojsk, protože bylo jasné, co by to znamenalo.

Je pravdou, že vojáci si udělali z odsouzence předmět zábavy a dav se domáhal jeho ukřižování. Ale musíme se příliš namáhat, abychom v jedněch i druhých našli lidi sobě nějak po-

dobné? Opravdu nikdy jsme se nebavili cizí dezorientací, bezradností nebo odlišností? Je nám snad zcela cizí pocit zábravy, kterou může vyvolat cizí neštěstí? Nestává se, že i člověk v podstatě slušný hodí kamenem na nevinného? A přitom

se stává, i když je to divné, že nejčastěji házíme po tom, kterému za něco vděčíme.

Pokud se někdo z nás cítí tak bezvýhradným, že nerozeznává sebe v žádném z účastníků vraždy, spáchané na Ježíši, přece jen se nevykrotí z duchovního přibuzenství s osobami, které byly nečinnými odpůrci ukřižování. I žena Pilátova marně prosila muže o osvobozující výrok, litostivé Židovky marně plakaly nad Odsouzencem, Petr sice tasil meč, ale všechnu odvahu ztratil, když si uvědomil, co se děje a že všichni kolem něho jsou nedílnou součástí světa, který Ježíše ukřižoval. Jedině nejsvětější Matka je zcela na Ježíšova straně, ona je první představitelkou svobodného lidství, zasvěceného Bohu pro život věčný.

Velikonoční radost

Velikonoční radost je radostí, že ona tak nepravděpodobná naděje se již přece jen uskutečnila. Již nepatříme zcela ke světu, který zavrhl Ježíše. Jsme pokřtěni v Kristu a nosíme v sobě záruku nesmrtelnosti. Vyrostá v nás nový člověk, kte-

Pán vpravdě vstal z mrtvých

Pravda o zmrtvýchvstání Páně se zakládá na historických znameních a indiciích nejvyšší věrohodnosti. První z nich je předpověď samého Pána, která přiměla Židy, aby postavili strážce k hrobu, kde bylo uloženo Ježíšovo tělo. Dalším důkazem, že k zmrtvýchvstání došlo, je prázdný hrob a především řada svědků, kteří ho viděli živého po zmrtvýchvstání: jedli s ním u stolu, dotýkali se jeho ran a žijí s ním několik dnů, během kterých jim Ježíš dává pokyny a pravomoc nezbytnou pro existenci Církve. Apoštolové jsou si tím tak jisti, že dávají svůj život na obranu této pravdy.

Prvního oznámení se dostalo ženám, které ho nemohly pomazat náležitě v předvečer svátků, a proto přicházejí za úsvitu v neděli, aby mu vzdaly poslední počtu. Zprávu jim sdělil anděl, který odvalil hrobový kámen (Mt 28,1-10; Mk 16,1-7; Lk 23,55-56; 24,1-2).

Těmito skutečnostmi a řadou dalších, o kterých nás informuje Písmo svaté, je zmrtvýchvstání Páně více než doložené. Nejedná se nějakou fantazií, tím méně o nějakou kolektivní sugesci, protože tyto skutečnosti se přihodily různým osobám za zcela odlišných situací.

Ježíš Kristus se v nich představuje jako člověk a pravý Bůh, kte-

rému je určen život věčný. Již můžeme odhodit ten nešťastný zdravý rozum, který nám nabízí hledat prostor pro dobro tím, že konáme zlo. Zmrtvýchvstaly Ježíš osvobozuje naši touhu po dobru od její bezmocnosti, která byla z lidské perspektivy nevyléčitelná.

Není to náhoda, že Kristus vstal právě v neděli. Neděle je prvním a současně osmým dnem týdne. Jas Zmrtvýchvstaleho rozzářil jitra prvního dne v týdně a dává nám na srozuměnou, že svým zmrtvýchvstáním zahájil Ježíš Kristus novou

ráho se učedníci mohou dotýkat a ověřit si, že je to tyž Ježíš, který byl ukřižován, proto jim ukazuje jizvy po ranách, které zanechaly hřeby v jeho údech a kopi v jeho boku, který probodlo.

Srovnání tří evangelií nám ukazuje v každém případě poněkud odlišné podrobnosti. To není nic divného. Totéž se stává, kdykoliv jsou různé osoby přítomné stejné události: když o ní vypravují, uvádějí podrobnosti, kterých si zvláště povšimly. A i když jedna a táž osoba vypráví o stejné události za různých okolností, uvádí rozdílné podrobnosti, protože paměť nemá vždy vše v pohotovosti v jednom okamžiku. Jednou si vzpomene na ty detaily, jindy na jiné. Evangelia vycházejí z vyprávění svědků a z toho, jak se události uchovávaly v paměti prvních křesťanských společenství. A to je další důkaz věrohodnosti: tato událost se nepředává s absolutní precizností, vždy stejnými slovy, stejnými tečkami a čárkami, ale jako událost, již byl někdo svědkem.

Ježíš Kristus vstal a jeho zmrtvýchvstání je počátkem našeho zmrtvýchvstání: *Kdo věří, má život věčný (...) a já ho vzkřísím v den poslední* (Jan 6,47.54).

Gli appelli del messaggio di Fatima TV 2001, s. 291n

epochu lidských dějin, která již nikdy nepomine, protože je vůči dějinám transcendentní. Přes otevřený vchod hrobu dopadá na naši zemi světlo budoucího věku, které již nikdy padat nepřestane.

Toto světlo nás zaplavuje zvláště tehdy, když se shromažďujeme ke slavení Eucharistie. Tajemství Eucharistie je nejvíce ze všeho onou královskou cestou, která nás uvádí stále hlouběji do jasu onoho osmého dne, který nemá západu.

*Z Róžaniec 4/2004
přeložil Iš-*

Zmrtvýchvstání ... tvoje tělo bude světlo

Vstal jsi už někdy velmi časně, abys vystoupil do hor, aby ses vykoupal v moři nebo naplnil svá plíce větrem, který ševelí ve větvích stromů?

Zažil jsi už někdy, jakou radost poskytuje úsilí, které ti umožní překonat strach nebo překročit nějakou hranici; hranici utrpení, takže překročíš sám sebe a můžeš ochutnat, jaké je to štěstí hlouběji bydlet ve svém těle?

Tak poznáváš, že tvé tělo je jedinečný, obdivuhodný dar.

Snad někdy tvoje tělo tak říkajíc vstoupilo do stávky v důsledku únavy, velké úzkosti nebo nemoci nebo v důsledku věku. Uvědomil sis, že tento obdivuhodný dar není nevyčerpatelný, že ho nesmíš vyplýtvat. V tvém těle je zapsán limit, nad kterým nemáš žádnou moc, abys ho přesunul, a to je smrt. Proč?

V tvém těle je vepsán limit

Smrt není něco, co chtěl Bůh. Smrt přišla v důsledku hříchu člověka na tento svět, ale Bůh před ní nikdy nerezignoval. Povolil jí z úcty ke svobodě člověka, ale pak poslal Ježíše, aby ji definitivně zničil.

Vzpomeň si: Ježíš je v Getsemanech, zahradě na Olivové hoře. Vrhel se na zem, prosí naléhavě Otce, aby od něho odňal zkoušku, která na něho čeká. Ví, že člověk se dopustí toho nejstrašnějšího ze všech ohavností: usmrtí toho, který jediný může dát život, protože sám je Život.

Ježíš neměl strach před smrtí nebo před utrpením. Když se celé jeho tělo potí krví, je to pro nevýslovný Boží smutek nad člověkem, který odpovídá na jeho lásku nenávistí.

Ježíš touží jen po jednom: konat vůli Otce, a ten přikazuje, aby Syn vstoupil do oceánu hříchů člověka a vyprostil ho z nich, aby se oděl všemi nemocemi a uzdravil je, aby vstoupil do smrti a dal z ní povstat životu.

Co se stalo ve zmrtvýchvstání?

Ježíš se nevrátil do života, jako když se probudíš z komatu. On zemřel a vstal.

Jeho tělo je totéž, jaké měl během utrpení, ale je zcela proměněné. Tělo samotného Boha je, jako by do něho vnikl oceán světla. Tento život je věčné vznikání, bez hranic, nekonečné, provždy.

I tobě bylo dáno tělo, aby bylo jednou zaplaveno světlem, aby se stalo světlem.

Po svém zmrtvýchvstání je Ježíš se svými učedníky pospolu. Jeden z nich může dokonce vložit ruku do jeho ran. Ukazuje se apoštolům, mluví s nimi a jí s nimi. Jeho tělo je totéž, i když už nepatří k tomuto světu.

Po čtyřiceti dnech sděluje učedníkům, že se jim naposled ukazuje viditelně. Jeho přítomnost má být nadále skrytá, i když bude s nimi stále přebývat.

Jak se ho nyní mají dotýkat? Jak ho slyšet? Jak ho milovat? Sami by toho nebyli schopni, ale Ježíš jim slíbil, že jim sešle někoho, skrze něhož ho mohou potkávat v každém okamžiku. Tato tajemná Osoba je Duch Svatý. Bez Ducha Svatého není možno poznávat Ježíše, mluvit s ním, dotýkat se ho, milovat ho. Apoštolové uvěří Ježíšovu zaslíbení a zůstávají v Jeruzalémě, kde se s důvěrou modlí.

Ježíš uposlechne Otce. Vydá se Jidáši a nechá se přibít na kříž bez reptání. Na jeho rtech je jen modlitba: *Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí* (Lk 23,34). Když to říká, myslí na každého z nás, na všechnu naši vlačnost a naše lži, které jsou příčinou jeho smrti. Pak volá: *Otče, do tvých rukou poroučím svého ducha* (Lk 23,46). To je židovská modlitba, které ho Maria naučila ještě jako dítě modlit se před spaním.

Je chvatně položen do hrobu kvůli židovským velikonočním svátkům, které právě začínají. V sobotu ne-

ni ženám dovoleno jít ke hrobu, teprve první den v týdnu běží ty, které s ním byly po celé tři roky jeho veřejného působení, aby vzdaly poslední poctu jeho tělu. Ale když přijdou na místo, jaké překvapení! Kámen je odvalen, tělo zmizelo.

Jedna z nich zachvácená smutkem usedne na okraj a dá se do pláče. Tu se někdo blíží a ptá se: *Proč pláčeš?* Maria Magdaléna myslí, že je to zahradník, a odpoví mu: *Jestliže jsi ho vzal, řekni mi, kam jsi položil tělo mého Pána, a já si ho odnesu* (Jan 20,15).

Tentokrát ji neznámý osloví jménem: *Maria!*, a to tak důvěrným tónem, že ihned pozná, že ten, kterého hledala jako mrtvé-

ho, je živý, a vrhá se mu k nohám, aby je v objala.

Po padesáti dnech, které spolu strávili v modlitbách, sestupuje Duch Svatý na apoštoly, kteří jsou shromážděni spolu s Marií, a všichni prožijí mimořádnou zkušenost, obdrží plnou moc života, který Ježíš probudil ze smrti, a naplnil je silou, radostí, láskou a důvěrou v Otcevu všemohoucnost. Od té chvíle mohou být s Ježíšem každý okamžik, nechat ho jednat skrze sebe, dát mu skrze sebe promlouvat. Tutéž sílu, kterou Ježíš uzdravil tolik nemocných, zjevuje skrze ně, neboť Ježíš žil od té chvíle v nich.

Vaše tělo, které bude jednoho dne „světlo – život – oheň lásky“, je povoláno, aby se v něm již nyní skrývala božská přítomnost.

Zmrtvýchvstálý život není pro zítřek. Když toužíš po tomto životě, můžeš nechat Pána, aby způsobil, co způsobil i pro apoštoly a pro Marii: zabydlel se v nich ohněm své lásky. Apoštolové spolu s Marií vyčkávali při modlitbě, až k nim přišel. Napodobujme je v jejich vytrvalosti v modlitbě.

Ježíš se už nikdy neukáže?

Ale ano, Ježíš se ukáže ve vsi své slávy, se všemi anděly a svatými, a to v den, který předem určil jeho Otec. Ten den ho všichni lidé poznají a skloní se před ním. A ti, kteří se rozhodli pro lásku, vstoupí do Boží slávy. Jejich tvář bude zářit jako slunce, ano, budou zářit krásou.

Jaký bude osud těch, kteří Boha odmítají?

To jediné, co Bůh nemůže, je vnutit nám lásku. Stvořil nás tak, abychom si ho mohli svobodně zvolit a milovat. Když se rozhodneme odmítnout toto štěstí, Bůh nás k tomu nemůže přinutit. Ti, kteří se rozhodnou žít v nenávisti, v násilí, v egoistickém sebezalíbení, zažijí již zde na zemi předchuť pekla, i když si toho

Ježíš je náš život

Já jsem přišel, aby měli život, a měli ho v plnosti (Jan 10,10)

Z kázání bratra Efraima o velikonoční noci

nebudou vědomi, nebo budou zapírat, že to poznali. Budou neschopni otevřít se pro druhé, sdílet se, vidět pravou krásu věci. Často se sami zradí a budou si lhát o své vlastní identitě. Na tomto světě nabízí Bůh až do posledního okamžiku svoje odpuštění a svou něžnost. Naším úkolem je prosit, aby všichni přijali jeho život, protože smrt je okamžik, ve kterém každý přijme to, co si svobodně zvolil: věčné štěstí, nebo utrpení bez konce a bez naděje.

Co je to tělesná smrt?

Tělesná smrt je přechod, dveře. Je to okamžik, ve kterém celá naše minulost vstupuje do Božího světla. Je to okamžik, ve kterém nás Bůh bere do své náruče, aby setřel slzy z našich očí a zcela nás naplnil svou láskou.

„Limit“ bude překročen v Ježíši Kristu.

Pro některé to bude nemožné bez určité přípravy: budou muset po své smrti prožít očistění, které jim umožní, aby se zcela spojili s Bohem. Zažijí očistný oheň, očištec. Je třeba se za ně modlit, protože potřebují naši bratrskou podporu v této přípravě na velké štěstí vidět Boha. Tento očistný oheň je nesrovnatelný s peklem, protože ti, kteří se očišťují, jsou již naplněni láskou a netouží po ničem jiném než po Bohu.

Smrt je *přechodné* odloučení od našeho těla. Všechno, co jsme dostali ze země, se vrátí do země. Jen naše duše předstoupí před Boha, protože jen ona je v okamžiku našeho početí bezprostředně stvořena Bohem. Nyní ji oslaví, přičemž ji promění, jako když se železo vhodí do ohnivé pece. Stane se ohněm lásky.

V poslední den budou duše všech, kteří zemřeli, znovu oděny tělem, které zažije stejné proměnění jako tělo Ježíšovo. Budeme všichni spojeni v jednom nekonečném štěstí a staneme se syny v Synu.

FuL 55/1999

Pane, Ty jsi náš život, naše světlo, naše radost, naše naděje. Ty, který jsi náš život, chválíme Tě, Pane Ježíši Kriste! Ty, který jsi živ po všecken čas. Sláva Tobě, Pane, sláva Zmrtvýchvstalému!

Jak velice Tě chválíme, Pane, pro to mimořádné tajemství, které dnes oslavujeme. *Chceme znovu probudit milost křtu, která je v nás*, protože jsme byli ponořeni do smrti a zmrtvýchvstání Ježíše Krista. S ním jsme zemřeli, s ním žijeme. Vzpomínáme dnes večer na okamžik křtu, kdy jsme tajemným způsobem vstoupili do života. Vstoupili jsme do života, který má být životem stále více a více, který se šíří jako v kruzích, život, který je stále více oplývající a překypující. Život, který nevede do šedin a smrti, protože smrt byla poražena, nýbrž do omládnutí, k intenzivnějšímu, věčnému životu.

Během této postní doby a i během Svatého týdne jsem byl překvapen liturgií, chudobou liturgie. Ptal jsem se: Může smrt zemřít? Ano, nebo ne? Je v přirozenosti smrti zemřít. A život, může život zemřít? Nikoliv. Ježíš je živoucí. On je život, jak sám řekl: *Já jsem cesta, pravda a život* (Jan 14,6). Pán je plamen, kterým Otec zapálil sedm stvořitelských dnů. *Dříve než byl Abrahám, já jsem byl* (Jan 8,5). *Já jsem, který jsem* (Ex 3,14). Jinak by nemohl být poznán. On je život, dech a život nemůže zemřít. Co je tedy toto nesmírné tajemství, tento fantastický nápad lásky?

Mors et vita duello conflixere mirando, zpíváme ve velikonoční sekvenci. Smrt a život se utkaly v souboji, obrazně řečeno. Ale mně přichází na mysl ještě jiný obraz. Představte si oheň, představte si, chcete-li, slunce. Co je protikladem ohně? Voda. Představte si, že voda je smrt. V řeči symbolů je ve křtu voda nejdříve obrazem smrti, proto se veli-

konoční svíce ponořuje do vody. Představte si vodu a představte si slunce, jak se ponořuje do moře. Co se stane? Syčí a tvoří páru. Pro oheň je to nepředstavitelné utrpení, když přijde do styku se svým protikladem – a co se stane současně? Voda, smrt,

pramenem uzdravení, smrt pramenem života.

Jak mimořádný je to optimismus! Božský život triumfuje před tváří porážky a před tváří smrti. Jak říká často Tomáš Roberts, nikoliv kámen byl odvalen od hrobu, ale smrt.

je pozřena, absorbována. Přesně to se, bratři a sestry, stalo. Bůh nezemřel, Život nemohl zemřít. Ježíš, ten, který je Život, se spojil z lásky se svým protikladem. Štěstí se z lásky spojilo s utrpením. *Smrt byla strávena definitivním, konečným způsobem*, takže ten, kdo v něm žije, kdo v něho věří, kdo se ho přidrží, kdo v něm žije na základě křtu, nemůže zahynout, nýbrž má věčný život, už nyní! Kristus žije. Žije ve mně. A Kristus, který je základ křtu, žije ve mně a nemůže zemřít. Kristus, který žije ve mně silou Eucharistie, nemůže zemřít. *Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný* (Jan 6,51;56). Jaký je to optimismus uprostřed tragiky synů Adamových! Známe přece zákon, který podle slov apoštola Pavla je v nás a působí ve světě (srov. Řím 7,19,n). Ale my jsme zakusili, že Ježíš v této absorpci, v tomto pohlcení smrti, všechno obrací v opak: utrpení se stává

Jsme vítězni. Bratři a sestry, ať nás postihne cokoliv, i v naprosté bezvýchodnosti musíme vést život, který je vítězství. Každý okamžik našeho života, ať už ve zdraví či v nemoci, ať je hlášením života. Křest v nás působí tuto sílu, tuto energii, tuto plnou moc, která vychází z Krista. Tak jak to pocítila žena, která byla uzdravena: vyšla z tebe síla (srov. Mk 5,24 n), tak musí z každého z nás vycházet síla, která nás stále vede ke zmrtvýchvstání. Kristus povstal z hrobu, stojí vzpřímený, připraven vystoupit k Otci, aby nám seslal Ducha Svatého, který i z nás udělal lid, stojící zpřímá, lid činu, lid posvěcení, muže a ženy, kteří jsou absolutně optimističtí, ať se děje cokoliv. Ať se zboří svět, a přece platí: smrt byla pohlcena, absorbována, a my máme život, my jsme šťastni svým Živodem. Amen.

FuL 55/1999
překlad -lš-

A bylo světlo pravé, které osvěcuje každého člověka přicházejícího na tento svět (Jan 1,9). Na mnoha místech Nového zákona Kristus mluví o světle světa a o přání, aby lidé měli dar vidění světla: Chci, aby viděli mou slávu... (Jan 17,24). Dokud máte světlo, věrte v toto světlo, abyste byli syny světla (Jan 12,36).

Synové světla jsou lidé, ve kterých Duch Svatý vytvoří průzor, aby vstoupili do Boží jasnosti. Děti světla jsou skutečnými svědky božského světla a takovou je Hildegarda z Bingen, která je v obzvláštní míře znamením a obrazem tohoto nádherného jasu. Zamysleme se nad jejím životem a jejími viděními v milosti velikonočního světla.

Hildegarda z Bingen - svědkyně velikonočního světla (1098-1198)

Aneb příběh úžasného daru: daru patření na světlo

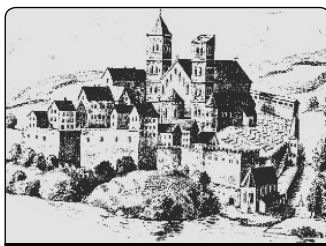
Obdivuhodný životní příběh vztahu mezi božským světlem a duší, která byla připravena přijmout světlo.

Hildegarda z Bingen je velkou ženou středověku, jasná hvězda na nebi západní mystiky. Narodila se r. 1098 jako poslední z deseti dětí, a jak bylo tehdy obyčejem, byla ihned jako „desátek“ předána Bohu. Bylo to nezuživé děvčátko, které se nemohlo účastnit temperamentních her svých sourozenců. Hildegarda trpí od dětství bolestivými nemocemi a jen zřídka může sama chodit.

Již v časném dětství daruje jí Bůh dar nazírání. Říká o sobě: „Již při prvním utváření mé bytosti, když mě Bůh v lůně mé matky probouzel k životu, vložil do mé duše dar nazírání.“

Jako osmiletou předali rodiče Hildegardu do výchovy jedné klauzurní řeholnice, která na Disibodenbergu vyučovala mla-

1136 jednohlasně zvolily za abatyši. Ona však přijala břemeno tohoto úřadu až po dlouhém zdráhání a přemlouvání opata z Disi-

Kláster na Rupertsbergu u Bingen

bodenbergu. Po jedenácti letech se stal klášter pro příliv povolání těsný a byl zřízen nový na Rupertsbergu u Bingen.

Živoucí světlo

Dar nazírání se u Hildegardy rozvine záhy do vizionářského stavu, který však nenabývá rysů extázi, přijímá svá vidění v bdělém stavu, jak to zdůrazňovala již v dřívějším věku: „Vidím tyto věci nikoliv vnějším zrakem a neslyším je vnějším sluchem, vidím je spíše a jediné ve své duši při otevřených tělesných očích, takže nikdy neprožívám bezvědomí extáze, nýbrž v bdělém stavu je nazírám jak ve dne, tak v noci. Světlo, na které patřím, není spojeno s prostorem. Je spíše mnohem světlejší, jako mrak, který v sobě nese slunce... Je mi označováno jako stín živoucího světla. V tomto světle vidím někdy jiné světlo, kte-

ré je mi označováno jako živoucí světlo... Dokud na ně patřím, je ode mě odňat všechn smutek a všechn strach, takže se cítím jako prosté mladé děvče a nikoliv jako stará žena.“

Ve věku 42 let mění se rázem toto skryté bytí Hildegardy. Nečekaně a prudce vtrhne Bůh jako mohutný oheň a nadmíru jasné světlo do jejího života. „V roce 1141 sestoupilo ohnivě světlo se záblesky z otevřeného nebe. Proniklo můj mozek a prozářilo mé srdce a hrud' jako plamen, který však nespaloval, nýbrž hřál, jako když slunce zahřívá před-

Z MODLITEB SV. HILDEGARDY

Chvála stvoření

Ó, pravý Bože, jak velká tajemství jsi vložil do svého stvoření a podřídils je člověku, svému největšímu uměleckému dílu.

Tvořivě jsi rozeslal síly své všemohoucnosti. Stvořil jsi nádhernou střechu s jejími okny, oblohu a její světla.

Na ni jsi upevnil slunce, které svým světlem ozařuje vše na zemi i pod zemí.

S ním jsou spojena ostatní světla, a tak, jak září skrze slunce, tak tě všechno tvorstvo poslouchá.

V Tobě a skrze Tebe všechno žije. Všechno jsi stvořil svou láskou, protože Ty, věčný Bože, jsi pravá láska.

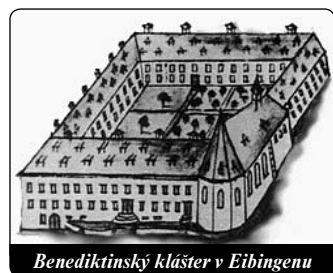
mět, na který vylévá své paprsky. Nyní byl přede mnou otevřen smysl Písma, žalmů, evangelií a ostatních knih Starého a Nového zákona.“

Obdržela od Boha konkrétní úkol: „Piš, co vidíš a slyšíš! Oznamuj divy, které prožíváš!“ Hildegarda se velice poleká a chce se držet zpět, neboť se neodvažuje vystoupit ze skrytosti na světlo veřejnosti. Onemocní, opět se uzdraví, když poslušná Boží vůli začne psát.

Papež Evžen III. se dozví o mimořádném nadání řeholnice a potvrzuje její vizionářský dar, když ho dal prozkoumat zvláštní komisi. Tak se dostalo Hildegardě církevního uznání a její pověst se rychle šíří po celém Západě.

V ohromujících viděních jsou jí zjevena pozadí stvoření a vykoupení. Tak vzniká její první dílo *Sci vias* - Poznej cesty, po kterém následují mnohá další. Všechny své knihy diktuje mnichu Volmarovi. Hildegarda, která se později s oblibou nazývá „nevzdělanou ženou“, neovládá dokonale latinu a přenechává formální správnost svému „sekretáři“, který jí slouží s příkladnou věrností a diskretností až do své smrti.

Ve své pokoře a lásce k pravdě zdůrazňuje Hildegarda stále znovu vlastní nevzdělanost a slabost, aby zvývedla velikost Božího zje-

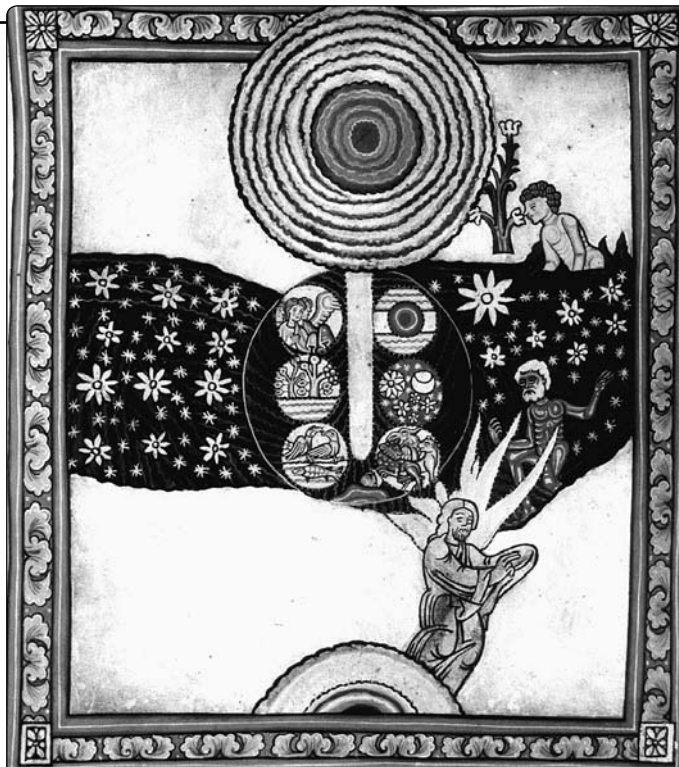
Benediktinský klášter v Eibingen

dě dívky klášternímu životu podle řehole sv. Benedikta. Z jejího útulku se stal záhy benediktinský klášter. Když tam Hildegarda složila řeholní sliby a přijala závoj, dělala velké pokroky v lásce a kráčela od ctnosti ke ctnosti. Její spolusestry musely pocíťovat sílu, která z ní vycházela, protože po smrti své učitelky ji v roce

vení. Bůh si vyvolil tak prostou nádobu pro plnost svých milostí. Označuje samu sebe spíše jako „ubohý obraz báby“ než za člověka a „netouží být něčím jako lev“. Světice je ve skutečnosti slabá a nikoliv někdo, kdo se vznášejí jako „duchovní bytost“, ušetřená všech pozemských trampot, jak si jí později někteří rádi představovali. Sama vyznává: „Když v mém stánku zavládne tělesná žádostivost, vnuká mi rozkoš ze zlých skutků a já je konám... A pře bych nechtěla následovat záliby svého těla, protože vím, že jsem byla stvořena také čistá a prostá.“ Ale Pán ji miluje i v jejích slabostech, miluje tu, která ví, že bez něho není nic a nic nemůže vykonat, a daruje Hildegardě svou sílu. Ona sama říká, že na ni přichází „jakási tvrdost“. Nikomu nelichotí, nýbrž prozářena Duchem Svätým říká každému bez obalu celou pravdu. V jejích slovech není žádný rozpor, protože nepřijímá to, co říká, od nikoho jiného než přímo od Boha. Ale všechno se děje v ryznosti a prostotě, v prostotě dítěte, které neříká nic jiného než to, co vidí a co ví.

„Moje síla se zdokonaluje v mé slabosti“

Hildegarda spojuje ve své bytosti prostotu a jednoduchost s nesmírnou silou a odvahou. Její pokora a její vědomí vlastní nehodnosti jsou úrodnou půdou pro Boží semeno, které v ní může klíčit a vzházet. Pán si jí zvolil a staví ji doprostřed zmatků 12. století, do doby, která je poznamenána světským i duchovním zvratem a spory mezi církevní a světskou mocí. V této době probouzí Bůh velké světce, kteří podporují jeho Církev. Hildegarda se nevyhýbá žádné námaze ani úsilí. Napomíná klérus pro jeho zanedbávání duchovních povinností. I císaře Barbarossu napadá ostrými slovy a pohne ho k tomu, aby zastavil své těžké útoky proti papeži. Ve své starostlivosti o Boží království často opouští klášterní celu a podniká četné misijní cesty. S planoucím zápa-

PŘEDSTAVA STVOŘENÍ A VYKUPENÍ Z PRVNÍHO DÍLA SV. HILDEGARDY - SCI VIAS

Bůh jako planoucí oheň (horní kruh), Stvoření v šesti malých kruzích:

1. Oddělení světla a tmy	4. Slunce, měsíc a hvězdy
2. Vody nad nebem a pod nebem	5. Ptáci a ryby
3. Země a rostliny	6. Pozemská zvěř

Bůh nabízí člověku svou lásku (bílá květina nahoře). Člověk cítí její vůni, ale upadne do tmy, ze které se nemůže vlastní silou vymanit. Temnota roste. Bůh ji osvěcuje skrze proroky, kteří jsou jako hvězdy. Výtoužený Vykupitel přichází s plamenným světlem, které proniká do tmy. Dotýká se starého padlého člověka, aby ho vysvobodilo.

lem se zasazuje o toho, který se stal jejím životem. Káže na tržištích, v kláštrech a všude otrásá lidskými srdci a přivádí je k obrácení.

Ale při všech starostech o svět nezapomíná na svůj klášter na Rupertsbergu. První léta jsou zde poznamenána velkou hospodářskou nouzí a každodenními starostmi. Hildegarda o té době napsala: „Bouřlivá mračna táhnou nad naším klášteřem a zakrývají slunce.“ Ale přes všech-

ny útoky poskytuje klášter obraz velkého pokoje. Panuje zde velká prostora a rozhodnost. Hildegarda je neúnavná ve své obětavosti pro sestry a se svätým Pavlem se snaží, aby byla všem vším. Když už ani klášter na Rupertsbergu nestačí návalu sester, založí Hildegarda další klášter v Eibingenu.

Zvláštní láska ji spojuje s chudými a nemocnými. Stará se o žebračky v klášteře a navštěvuje mnoho nemocných a pomáhá jim.

Z MODLITEB SV. HILDEGARDY

Milosrdný Bůh

Ó Pane, vyznávám Tvou dobrotu: Nebyla jsem usmrcena pro své viny, ponechals mi mou svobodu. A v boji proti sobě samé konám dobro. Ty soudíš vždy spravedlivě a nikdy nepřekročíš míru. Šetříš mě milostivě ve své moci. Skláním se proto před Tebou a vzdávám čest Tvému jménu pro Tvé milosrdenství.

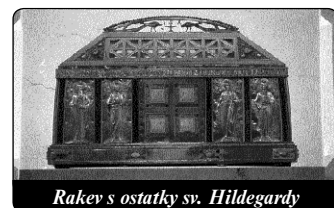
Vykupitel

Všechnu svou sílu čerpá z vidění, která má stále před očima. Je jí zjeveno, jaká síla vychází ze světla Zmrtvýchvstalého a jak osvětluje lidi. Tak napsala: „Vidíš, jak z lesku ranních červánků vychází Člověk světla, který vylévá své světlo vstříc temnotám, takže jiný člověk, který jim bezmocně podléhá a padá, je tím světlem vzpružen, povstává a oděn světlem vychází z temnot... Tu zazněly nebeské bubny a citery a veškeré zvuky hudby nepopsatelné harmonie a krásy, protože člověk, který ležel v záhubě, kráčí vzprímen vstříc blaženosti. Muž světla, který ležel v hrobě, dosáhl slávy Otce a přijal zpět svého Ducha a vstal v zářící nesmrtnosti.“

Tajemství proměňování

Také Eucharistie je pro Hildegardu pramenem milosti a síly. V působivém nazírání pochopí tajemství proměňování chleba a vína. „Náhle sestoupil z otevřeného nebe blesk nepředstavitelné jasnosti na obětní dary a zcela je zalil svým světlem. Tak osvětluje slunce předmět, na který padají jeho paprsky. A zatímco je tak ozařoval, vtáhl je neviditelně do nitra nebes a položil je opět zpátky na oltář. Jako když se člověk nadechne a opět vydechne. Jakkoliv se lidským očím jeví jako chléb a víno, staly se pravým Tělem a pravou Krví.“

17. září 1179 bere Bůh Hildegardu z Bingenu domů do věčného světla, které mohla zakusit už zde na zemi. Při její smrti zazářil na nebi jasný kříž: kříž a utrpení

Rakev s ostatky sv. Hildegardy

jsou oslaveny radostí zmrtvýchvstání. Potvrdilo se na ní Kristovo slovo: *Oheň na zem hodit jsem přišel, a co jiného chci, než aby se vznítily* (Lk 12,49).

FuL 55/1999

Soli Deo Gloria

Rozhovor agentury Amici News s Davidem Iannim, mladým hudebníkem-pianistou z Luxemburgu, o jeho cestě od esoterické sekty do katolické církve. David Ianni se narodil 1979 v Luxemburgu. Již jako 16letý debutoval Druhým klavírním koncertem Ference Liszta, po kterém následovaly koncerty v celé Evropě, Japonsku a Indii. Od roku 1998 se věnuje také kompozici a má na svém účtu na 80 skladeb, mezi jinými oratorium „Abrahámovy děti“, „Pater noster“ pro klavír a orchestr, dětskou operu a řadu dalších komorních i orchestrálních skladeb.

Davide, jsi klavírista a skladatel. Co znamená pro tebe hudba?

Hudba je milost Boží. Při provozování hudby, ať už komponuji nebo hraji, se současně modlím, samo muzicírování je modlitba. Je to krásný pocit a chápu to pro sebe vždy jako nový dar, když mohu prožít, jak se srdce mých posluchačů otevírají pro lásku, o které dobrá hudba vždy zpívá, ve všech svých rozličných výrazových formách. Ať už hraji Beethovena, Chopina, Liszta, Schuberta nebo Brahmsa, velcí mistři klasické hudby jsou umělci, jejichž hudbě můžeme podle mého názoru plně důvěřovat a odevzdat se jí. Posluchač se tak může stát spolomodlícím a skutečně prožít Boží blízkost v hudbě. Myslím, že všichni velcí skladatelé byli věřící. Tak např. J. S. Bach, můj oblíbený skladatel, věděl velmi dobře, komu má děkovat za svou hudbu. Slovy *Soli Deo Gloria*, která psal pečlivě na všechny své partitury, vrátil Pánu s rozhodností vše, co přijal. Takoví skladatelé jsou pro mě jako hudebníka vzory, abych tak řekl hudebními svěťci. Hudebník musí podle mne stát vždy ve službách hudby a tím také ve službě Bohu, který nám daroval život i hudbu. Ta se nemůže používat jako samoúčel nebo dokonce zneužívat k šíření negativních obsahů, což se dnes bohužel často stává. Nelze však také přehlédnout, že stále více umělců, především mladých osobností, se přiznává ke své religiozité a chtějí svou hudbou lidi posílit a povzbudit.

Dříve než jsi našel katolickou víru, patřil jsi nějaký čas k esoterické sektě. Jak ses tam dostal?

I když jsem přijal svátosti křtu, biřmování a přijímání, ne-

hrál Bůh ani náboženství v mém životě žádnou roli. Neměl jsem víru, která by mi byla oporou v době mého života, když mi bylo 16 a když jsem měl úspěchy a s tím spojené přetížení mé počínající kariéry. V 17 letech jsem si koupil v Londýně, kde jsme tehdy studoval, první esoterické knihy. Byl jsem velice fascinován asijskými náboženstvími, meditací a esoterikou a myslel jsem si, že zde najdu odpověď na otázku po smyslu života. V roce 1998 jsem poznal jeden esoterický seminář v Sársku. Pořádají tam velmi drahé kurzy ke všem esoterickým tématům: tantře, astrologii, numerologii, shiatsu, okultismu, magii. Postupně jsem podléhal vlivu tohoto domu, zaměřil jsem k němu celý svůj život a zanedbával jsem své přátele, svou rodinu, svou hudbu.

Jaké obsahy tyto sekty zprostředkují?

Vedoucí tohoto domu se představuje jako „duchovní učitelka“ a jako médium pro tzv. „Kristova ducha“, duchovní moudrost, ke které mají podle ní náležet i Buddha a Kristus. Tato učitelka hovoří jako médium při 45 minutových lekcích za 77 €. V podstatě zde jde o peníze a moc. Učitelé, kteří mají charismatické vyznařování, udávají, že pomáhají hledajícím k osvobození od jejich utrpení. Jejich nauky obsahují ideje z různých náboženství, trochu psychologie a přírodního léčitelství. Je to směska, která přitahuje mnoho lidí, kteří hledají a nestojí pevně v žádné víře. Tito učitelé zneužívají touhu lidí po Bohu a dávají se přitom sami slyšet. Funguje to také proto, že všechno vztahují na „vyšší vědění“ svých „mistru“ a všechno je velice chytře

a působivě inscenováno. My žáci obvykle věříme tím více, čím více jsme „zasvěceni“. Vzpomínám si např., že jednou při semináři se rozdávaly kousky jablka se slovy: „To je moje tělo“, nebo byla kritizována matka Tereza za své „ego-struktury“. Když na to dnes myslím, mám jako katolík dojem, že je tu tak zneužíváno Pánovo jméno a lidem je takovými výroky prakticky znemožňována cesta do pravé Církve. Ježíš nás před tím důrazně varoval: *Strážte se falešných proroků, kteří k vám přicházejí v rouše ovčím, ale uvnitř jsou to draví vlci. Podle jejich ovoce je poznáte* (Mt 7,15–16).

Jak se ti podařilo se od této sekty odpoutat?

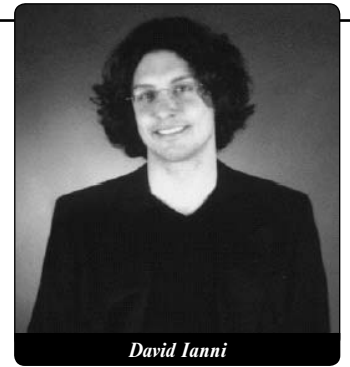
Moje tehdejší přítelkyně mě uvedla do kontaktu s mladým křesťanem a já jsem poznal zcela nový životní způsob a opět jsem se dostal do společnosti lidí, kteří neměli se seminárním domem nic společného. Kromě toho jsem delší dobu pracoval jako varhaník a sbormistr v jedné katolické farnosti a téměř denně jsem byl vystaven působení katolické liturgie a to mělo na mě významný vliv. Dostal jsem jako dárek růženec z Medjugorje, a tak jsem poznal modlitbu růženice, což byl nakonec rozhodující faktor mého návratu ke katolické víře a mého rozchodu se sektou. Postavil jsem svůj život pod ochranu Matky Boží. Tak jsem mohl postupně stále více překonávat skepsi vůči Církvi a zjistil jsem, že v ní vane živý Duch a že na oltáři se děje něco velice, velice svatého. Došlo to tak daleko, že jsem změnil druh své četby. Místo esoterických knih jsem začal číst Bibli. Změny v myšlení a jednání mi otevřely oči pro roz-

poznání bludných nauk, které se v seminárním centru vyučují. Byl to velice těžký proces osvobodit se od několikaletého „vymývání mozku“, zvláště psychicky. Ale díky Boží milosti a přispění mé rodiny a přátel jsem z toho opět vyšel zdrav. Bohužel jsem spíše výjimka. Obávám se, že dnes je mnoho podobně strukturovaných seminářů, které lidi znásilňují a vedou na scestí. Modlím se za lidi, kteří vcházejí a vycházejí z těchto domů, a doufám, že to jednou zvládnou, aby vedli opět normální život a nechodili od semináře k semináři, které stojí tisíce eur.

Co znamená pro tebe víra?

Víra se pro mě stala nevýslovně důležitou. Mohl jsem na sobě zakusit plody modlitby růženice a ta se mi stala milým obyčejem. Modlím se růženec každý den, nosím ho vždy u sebe. Dotýkám se perel a vím: Maria je zde! Zvláště věta „pros za nás hříšné“, se kterou jsem měl zpočátku velké těžkosti, mi daruje útěchu a sílu. Dnes vím, že mě Matka Boží Panna Maria, moje Matka, přivedla k Ježíši Kristu. Za to jsem jí prostě vděčný. Potřebuji Marii, která mě učí postupovat vpřed a lépe se vypořádat s mými slabostmi i slabostmi druhých. A věřím, že i skrze hudbu mě vždy vedla a chránila. Hudba dýchá pravdou, je výrazem božské milosti a v jistém smyslu je branou, kterou nám může do srdcí proudit předtucha věčnosti a Boží slávy. Ježíš říká: *Kde je tvůj poklad, tam je i tvé srdce* (Lk 12,34). Pianista Keith Jarrett tuto myšlenku krásně dále rozvedl: „Hudba je tam, kde je srdce.“

Jiným aspektem katolické víry, který se mi stal svatým, je čís-

David Ianni

potupnou smrtí, přičemž setnikovo kopí jeho smrt nevývratně prokázalo. Ježíš však nezůstává mezi mrtvými. Vrací se ke svým učedníkům ve svém vlastním lidském těle, které opět žije. Zákon o jeho podobnosti s námi nepřestává platit ani v tomto případě. Ukazuje nám ještě další tvář této podobnosti, ve které nás tak říkajíc předchází, podobnost, která nás teprve čeká, až i my s ním jednou vstaneme a budeme mít tělo podobně oslavené. Stojí tedy za to, abychom se nad skutečností oslaveného těla zamýšleli jako nad něčím, co nám nesmí být něčím mlhavě vzdáleným, nýbrž naopak docela blízkým a podstatným.

Jestliže se nám oslavené tělo jeví jako mimořádné, neobyčejné a jak říkáme - nadpřirozené, pak to platí jen potud, pokud se na ně díváme ze zorného úhlu ryze pozemských měřítek. Je to skutečnost, se kterou zatím sami nemáme žádné zkušenosti, ale Ježíšovo oslavené tělo zde vybízí naše poznání, aby vykročilo za hranice známých fyzikálních zákonů a definic, a to v tom smyslu, že přinejmenším připustí, že může existovat a skutečně existuje ještě jiná modalita hmoty, než jakou zatím znají naše pozemské laboratoře. Svátý Pavel ne nadarmo mluví

o porobě a porušení všeho stvořeného. Svět, ve kterém nyní žijeme po pádu prarodičů, není již ve skutečnosti takový, jak byl původně stvořen. „Vyhnaní z ráje“ znamená něco hlubšího než jen představu, že naši provinilí prarodiče museli opustit jakýsi ohraničený prostor, kde panovala rajska blaženost. Oni museli ve skutečnosti opustit celý onen původní řád existence hmoty a spokojit se jeho redukovanou, již nikoliv oblažující podobou, do které vstoupilo zlořečení (včetně smrti). Nevyšli z uzavřené zahrady rajskeho světa, teprve teď se lidský rod ocitl v uzavřené zahradě porušené přirozenosti, kterou pojímá jako přirozený svět. Z Božího pohledu se však právě tento pro nás „přirozený“ stav věci jeví naopak jako nepřirozený, protože už neodpovídá původnímu Božímu plánu, je v důsledku politováníhodné vzpoury člověka proti Bohu a jeho řádu „dočasně“ bolestně limitovaný.

Bohužel je mnoho lidí, kteří v tomto „redukováném“ řádu natolik zdomácněli, že si žádný jiný ani nechtějí připustit. A přece Bůh vynakládá tolik úsilí, aby nás vysvobodil z otroctví porušené přirozenosti a umožnil nám návrat do toho světa a řádu, pro který člověka stvořil. To je smysl mise,

kterou svěřil svému vlastnímu Synu, když ho poslal na svět.

Abychom si živě připomínali, co se má i pro nás stát „přirozeným“, vstupují do tohoto vlastně z Božího pohledu již nepřirozeného, porobeného řádu nadále z jeho vůle nejružnější evidentní projevy onoho původního neporušeného, z našeho pohledu „zázračného“ řádu a záleží pak na nás, zda nad tím s vděčnou úctou žasneme a stále více toužíme po návratu, nebo kategoricky odmítáme jako „nepřirozené“ vše, co se nám jeví jako neslučitelné se zákonitostmi, které jsme uznali jako jediné přirozené, a tedy jediné platné. Ve skutečnosti tyto fenomény, které vystupují jako „zázračné“ nebo „nadpřirozené“, nejsou porušením platného řádu přírody, nýbrž jsou pro Boha zcela přirozeným uplatněním onoho stále vyššího, původního Bohem stanoveného řádu. Jeho objektivní platnost nemůžeme odmítat jen proto, že ho exaktně nepoznááme, vždyť důsledkem naší porušenosti jsou i naše omezené možnosti poznávání. Nejsme však stvořeni pro tuto porušenou přirozenost, ale pro onu „původní“, kterou nám zjevuje Kristovo oslavené tělo. Je na nás, abychom přijali Boží nabídku, nedali se uvěznit do své porušené přirozenosti a přijali „přirozený“ i „nadpřirozený“ svět jako

jedinou Bohem nabízenou prostupující se skutečností, ať nás od toho pragmatický racionalismus jakkoliv odrazuje. Jinak se vystavujeme nebezpečí nevýslovného duchovního ochuzení.

Markantním projevem takového duchovního ochuzení je ztráta úcty k Eucharistii.

Pragmatický racionalismus nás drží v mezích porušené přirozenosti a brání v tom, co by pro nás mělo být zcela samozřejmé: v pokorném úžasu nad největším darem, ve kterém se prostupuje prostá pozemská podoba a sám živý Bůh. Skrže tento dar nás Pán pozvedá daleko nad všechny hranice naší pozemskosti, nabízí nám každý den setkání, které je už samo o sobě největším ze všech zážraků a které je větším darem než všechny jiné zázraky a extáze všech světců všech dob. Ale my si mnohdy ani nepřipouštíme, že by do naší šedé každodennosti mohlo s takovou samozřejmostí vstupovat něco tak nesamozřejmého, jako je možnost nejen se setkat, ale i sytit se osobně tímž Tělem, které zemřelo na kříži, vstalo s hrobu a přichází i se svými oslavenými ranami, aby znovu umřelo v nás a znovu v nás vstalo vzkříšené a oslavilo tak Otce. Je možné přijímat **takový dar** jen tak ve stoje a do ruky jako každý jiný dar?

-red-

tota. To, čemu se mnozí vysmívají, je ve skutečnosti veliká síla, jeden z dvanácti plodů Ducha Svatého. Není to nemožné a proti lidské přirozenosti vést čistý život a počkat se sexem až do sňatku, nýbrž je to milost, kterou nám zajišťuje Bůh, když o ni prosíme. Sexualita bez citu, bez skutečné vazby, bez hranic, bez posvátné svátosti manželství, bez opravdové lásky - a tak se v mnoha případech prožívá - vede podle mé zkušenosti do vnitřní nouze a nevyhnutelně i do tělesných a duševních nemocí. Vzdaluje nás stále více od našeho středu: následkem jsou izolace, bolest, utrpení, rozdělení a bohužel často také potraty. Na tom nemůže „ochrana“ nic měnit. Spíše naopak. Čím více se podporuje ochrana, tím

více se podporuje postoj, který není vůbec sto pochopit a ocenit dar sexuality. Škoda, že jen tak málo lidí si uvědomuje jasně tyto souvislosti. Od té doby, co jsem se rozhodl žít ve zdrženlivosti, cítím se paradoxně daleko více mužem než předtím. Zdrženlivost nám, mužům i ženám, vrací zpět naši lidskou důstojnost. Myslím, že mládež, která žije čistě a staví se proti sexualizovanému obrazu světa, může nás přivést do lepší budoucnosti.

Na Silvestra jsi byl v Medjugorje. Jaké byly tvé zážitky?

Medjugorje na mě silně zapůsobilo. Bylo pro mě oblažující být tam a modlit se s druhými poutníky i sám zcela tiše a vnitřně. Velice jsem vnímal v Medjugorje mir.

Velice trvalý dojem zanechaly výstupy na Křížový vrch - místo zjevení. Také pět základních kamenů pro požehnaný a bohobojný život, které Maria stále klade věřícím na srdce ve svých poselstvích: totiž Eucharistii, modlitbu růžence, Bibli, půst a zpověď, je pro mě od zážitku v Medjugorje ještě více pramenem a inspirací. Čerpám mnoho síly ze své pouti do Medjugorje.

Světový den mládeže v Kolíně: jsi v Luxemburgu a přijedeš také do Kolína; co očekáváš ode Světového dne mládeže?

Bude to můj první Světový den mládeže a já se dívám ke Kolínu s velkou radostí. Těším se na to, že s mladými křesťany z celého světa přijedu do Kolína, abych

se tam společně klaněl našemu Pánu Ježíši Kristu. Vidím, že na mnoha místech běží přípravy na velké obrátky, a to mě velice těší. I v Luxemburgu je mnoho „náboru“ pro SDM. Když přispějeme všichni aktivně a modlitbou k SDM, bude to jistě velké požehnání pro všechny poutníky. Kromě toho si přeji, aby papež Jan Pavel II., nesený modlitbami svého svěřeného stádce, mohl v srpnu přijet do Kolína v dobrém zdraví a oslavit s námi tento veliký svátek víry. Modlím se, aby si Pán pro sebe získal mnoho lidí. A abychom zažili v Kolíně posílení své víry, která bude dlouho určovat náš život.

*Podle Kath-net
připravil -lš-*

Juliána z Burgweintingu

K málo známým eucharistickým zázrakům patří případ dívky Juliány Engelbrechtové z Burgweintingu. Narodila 7. února 1835 jako poslední ze šesti dětí.

Rodiče byli prostí sedláci. Dívka se od počátku vyznačovala hlubokým náboženským životem, byla tichá a uzavřená do sebe a měla velice klidné a prosté chování. Nikdo ze sourozenců ani spolužáků od ní neslyšel nelaskavé slovo. Obětavě pomáhala rodičům v jejich chudém způsobu života.

Když jí bylo deset let, přepadla ji zvláštní neznámá choroba, která jí vystavila nevýslovnému utrpení. Ležela při tom skroucená do půlkruhu jako v křeči za strašných bolestí. Mohla sotva dýchat. Často jí sužovalo po dlouhý čas šhubání a propukala v hlasitý nářek. Její obličej byl hned zapálený horečkou, hned nato smrtelné bleď. I sebemenší pohyb jí působil nesmírné bolesti. Slabé sluneční světlo jí bolelo tak velice, že někdy zcela oslepla.

Snažil se jí pomoci celý tým lékařů, ale marně. Po prvních měsících upustili od pokusů pomoci jí nějakými léky, protože to všechno nemělo žádný účinek. Kromě toho nebyla dívka schopná přijímat žádnou potravu. Všechny však udivovala její veselost a vnitřní radost.

Jediný pokrm, který přijímala po dobu více než sedmi let, bylo svaté přijímání. I když se její tělo zmítalo v bolestivém šhubání, ve chvíli svatého přijímání byla úplně klidná. Bolesti byly prudké zvláště v pátek. Příznačné bylo, že o velkých svátcích Páně byla zcela bez bolestí. O těchto dnech ji nosili do kostela. Svaté přijímání přijímala v intervalech osmi až čtrnácti dnů.

I když nepožívala téměř osm let vůbec žádný přirozený pokrm ani nápoj, její tělesný růst

pokračoval normálně a bez poruch a vyrůstala v hezkou mladou dívku, docela veselou a vlivnou. Ve chvílích, kdy byla zbavena bolesti, modlila se růženec, který stále držela v ruce, nebo četla nějakou náboženskou knihu.

Juliánu navštívilo mnoho kněží, kteří o ní podali písemné svědectví. Rovněž tamní biskup Valentin z Řezna byl často jejím hostem a velice se o ni zajímal.

Zemřela 7. dubna 1853 tiše a pokojně ve věku 18 let. Pitva prokázala, že její vnitřnosti jsou zcela zdravé. V útrokách byly zjištěny pouze mikroskopické stopy nekvašeného chleba.

Na její pohřeb se sešlo nesmírné množství věřících z celého okolí. Slova pohřbívajícího kněze, že láska k Juliáně poroste dále u jejího hrobu, se doslova vyplnila.

Nazývali ji za života trpitelkou z Burgweintingu. Když někomu hrozilo neštěstí, těšili se lidé slovy: Juliána se za nás přimlouvá, nic zlého se nemůže stát. Její přimluva se velice osvědčila rovněž za druhé světové války, kdy odvrátila mnohé hrozící neštěstí. Bylo zcela zřejmé, že se jedná o omilostněnou dívku. Biskup povolil, aby její ostatky byly přemístěny ze hřbitova dovnitř kostela. Je pochována ve farním kostele sv. Michala pod oltářem sv. Josefa. V Řeznu se připravuje proces jejího blahorečení.

Pramen: *Die schönsten eucharistischen Wunder*, Heft 2; Miriam-Verlag

Překlad -lš-

Informace pro věřící o vývoji vztahu církve a státu

V současné době vrcholí napětí mezi státem a katolickou církví, vznikající už delší dobu. Důvodů ze strany ministerstva kultury, které k tomu vedou, je řada: nesprávné zrušení Náboženské matice v r. 2002, nezákonné vyloučení některých starších církevních subjektů ke dni 21. 12. 2001 z evidence ministerstva, neochota a odmítání ministerstva vzít do evidence např. charity a jiné subjekty. V poslední době pak svévolné snížení finančních prostředků na platy duchovních v rozporu s nařízením vlády, přičemž i bez tohoto snížení je platový průměr duchovních velmi nízký, činí 13 561 Kč měsíčně. Arcibiskupství sehnalo peníze, aby nemuselo snížit plat kněžím.

Již několik let se ministerstvo snaží zúžit zákonný prostor náboženské svobody například tím, že chce samo rozhodovat o právní subjektivitě námi zakládaných institucí (farnosti, charity atd.). Tato snaha šla tak daleko, že do zákona o církvi č. 3/2002Sb. zařadili čtyři ustanovení, která následně zrušil Ústavní soud jako protiústavní.

V současné době ministerstvo kultury usiluje o novelu tohoto zákona. Její text je horší než znění stávajícího zákona. Znovu tam byla zařazena některá ustanovení, která byla dříve Ústavním soudem zrušena.

Církev cítí diskriminační opatření například v tom, že ačkoli Ústavní soud jasně vyslovil, že MK pouze eviduje církevní právnické osoby, MK neustále tvrdí,

že církevní právnické osoby získají právní subjektivitu až evidencí na MK, to znamená, že MK rozhoduje o udělení právní subjektivity a nikoli příslušný církevní představený.

Otázka majetkového vyrovnání za majetek, který komunisté církvim ukradli, se vleče 15 let. Není dostatek politické vůle vyrovnání řešit. Neoprávněným držení majetku se vlastně stát chová lhostejně ke komunistickému bezpráví proti církvi.

Církev je proto dosud závislá na příspěvku státu. Tuto situaci využívají politici v médiích proti církvi tím, že lživě uvádějí, že církev je placena z peněz daňových poplatníků, zatímco stát vrací na příspěvcích z výnosu církevního majetku, který neoprávněně drží, pouze část ve formě příspěvků.

MK 15 let protahuje řešení těchto otázek, v poslední době navrhováním nesmyslných postupů, jako je výčtový zákon, který by měl mít v příloze ke vrácení desetitisíce položek objektů, parcel atd. Je snadné si představit v takové příloze zákona mnoho možných chyb.

Jestliže se některý představitel církve ozve, bývá to i nedemokraticky zneužito, jako by církev neměla právo vyslovit svobodně svůj názor, nebo jsou naše názory označovány za dezinformace.

Kristus církvi neslibil pohodlný život, ale mluvil o pronásledování. A tak je vše nutno brát podle jeho slov.

*kardinál Miloslav Vlk,
arcibiskup pražský*

VRAŽDY ZA „POTUPU RODINY“

Mezi muslimským obyvatelstvem v Německu dochází stále k vraždám páchaným především na ženách, které jsou obviněny, že pošpinily čest rodiny. Za posledních 8 let je takových případů 45. Jako mstitelé používají muslimové nezletilé syny, kteří mohou být postiženi jen malým trestem. Někteří soudci jsou tak „tolerantní“ k cizí kultuře, že strůjce a pomocníky těchto vražd nestihají.

Kath-net

**PODÍVEJTE SE NA MÉ
RUCE A NA MÉ NOHY:
VŽDYŤ JSEM TO JÁ!**
(Lk 24,39)

„Podívejte se na mé ruce a na mé nohy: Vždyť jsem to já!“ řekl jsem svým učedníkům při jednom ze svých zjevení po zmrtvýchvstání, protože byli ohromeni, ustrašení, mysleli, že vidí přízrak, a protože byli tak roztržití a nevěřili tomu, co vidí, vyšel jsem jim vstříc a požádal jsem je o něco k jídlu.

Chceš-li mě poznat, hledej mé ruce a mé nohy; ony ti ukážou, že já jsem to. Toto je svědectví mé lásky, bezpečné znamení, že jsem tvůj Ježíš, jsou jako punc bolesti. Podívej se na moje ruce a moje nohy, které jsou více než železnými hřeby proklány tvými nevďěčnostmi.

Kolik kroků udělaly tyto nohy, abych se s tebou setkal, kolik požehnaní jsi přijal z mých rukou, které se zabývaly jen tím, aby ti udělily moje dobrodíní.

Chtěl jsem získat tvé srdce, abych mu dal život, nikoliv slehající ohněm⁽⁷²⁾, nýbrž zaslibením pokoje a lásky, nikoliv tím, že bych zabýval, nýbrž sám umíral, nikoliv proléváním tvé krve, nýbrž prolitím své vlastní na kříži a na oltářích. Oheň, který dnes

JÁ JSEM (13)

stravuje moje Srdce, není oheň pomsty, nýbrž oheň nekonečné lásky. Jsem ochotnější ti odpouštět, než ty jsi schopen hřešit. *Přibliž se ke svému Ježíši, Prostředníku Nové smlouvy, který tě očistí svou Krví.*⁽⁷³⁾

Od svých učedníků jsem žádal něco k jídlu, ale tobě dávám své Tělo a svou Krev v Eucharistii. Není to láska? Co mi dáš výměnou za mou nekonečnou dobrotu? *Moje Tělo je pravý pokrm.*⁽⁷⁴⁾

Nyní mě poznáváš, když ses zadíval na moje ruce a na moje nohy. Necítíš, nevidíš, že jsem to já, který tě volá, abych utišil nekonečné touhy tvého srdce? Já jsem tě miloval a obětoval jsem se pro tebe ve všech druzích bolesti a mučení, ale nyní přicházím k tobě, aby ses podíval na mě, jak triumfuji a vítězím nad smrtí, abys v patření na mě pochopil, že jsem to Já, abys poznal a miloval svého Ježíše.

Můj Otec ti dá Chléb z nebe, ten pravý⁽⁷⁵⁾, Chléb eucharistický, připravený až do konce časů pro spásu všech.

Pojď, přibliž se s pokorou a nekonečnou důvěrou. Přijď, abys byl šťastný.

Poděkování

Můj dobrý Ježíši, spolu s Tvými proraženými rukama rozjímám zmatený o něžnostech Tvého Srdce.

Chci rozjímat o Tobě, Ježíši, o Tvé nekonečné lásce ve srovnání se mnou. Jsi to Ty, a já jsem šťastný, že Tě vidím u sebe, že vidím Tvou čistotu a Tvé ctnosti. Ty mi chceš dát své Tělo, svou Krev a své Srdce se všemi jeho

údery. Chceš tisíckrát zemřít na oltářích, abys mi daroval život, a Tvoji lásce se to všechno zdá málo, jen abys mě získal.

Jak Ti mohu odplatit za všechna Tvoje dobrodíní? *Tím, že zapřu sám sebe, vezmu na sebe svůj kříž a budu Tě následovat.*⁽⁷⁶⁾ Pane, s Tvou milostí se nebudu bát, protože jsi mi ukázal lásku až do krajnosti⁽⁷⁷⁾.

Kdy se vyčerpají mé zásluhy, jestliže jsou Tvoje? Můj milovaný Ježíši, přijmi mě v tuto hodinu takový, jaký jsem. Vezmi si mě, abych byl navždy Tvůj.

Matko Toho, který je moje láska, ukřižovaná a zraněná v srdci ranami tvého božského Syna, řekni mu, že on je můj život, že ho miluji a chci přebývat v jeho planoucím Srdci. Amen.

Předsevzetí pro život

Díval jsem se na svého Spasitele probodeného hřeby, rozjímal jsem o něm s láskou a objevil jsem, že umrtvování *byl On*, že láska *byl On*, a tak jsem byl proměněn a všechno se mi jeví jako božské.

Co záleží na všech utrpeních, jen když mohu mít Ježíše? Hledejme ho s láskou, ale tam, kde chce, abychom ho hledali, ve výši na Kříži.

Předsevzetí

Milovat Tě, Ježíši, znamená napodobovat Tě a napodobovat Tě znamená trpět!

■ Pane, dnes Ti obětují mnoho obětí za rozšíření *Apoštolátu Kříže.*⁽⁷⁸⁾

■ Ježíši, který jsi miloval až do krajnosti, dej, ať rodiny celého světa zakusí Tvou lásku a odpoví na ni.

⁽⁷²⁾ srov. Žid 12,18–23

⁽⁷³⁾ srov. Žid 12,24

⁽⁷⁴⁾ Jan 6,55

⁽⁷⁵⁾ Jan 6,32

⁽⁷⁶⁾ srov. Mt 16,24; Mk 8,34; Lk 9,23

⁽⁷⁷⁾ srov. Jan 13,1

⁽⁷⁸⁾ Apoštolát Kříže je dílo, které založila ctih. Conchita Armida

Nebezpečná vize restituční tečky

Myšlenka církevní restituční tečky je jistě správná a patnáct let po pádu totality více než aktuální. Tečka ovšem by měla být tečkou za spravedlivým vypořádáním odcizeného majetku. Nikoliv tečkou za dokonáním bezprávím, a dokonce možná i za ekonomickou likvidací církvi. Představa jednomiliardové roční renty vyplácené církvim po dobu 50 let může být velkorysá pouze na první pohled. Vždyť skoro stejnou částku stát vyplácí církvim podle zákona o hospodářském zabezpečení církvi již nyní (a to právě za odcizený majetek). Proč by tedy mělo vyplácení po nějaké době skončit, když by majetek už nikdy vrácen nebyl?

Ani uvažovaných padesát miliard jakéhosi „odškodnění“ neodpovídá hodnotě ukradeného vlastnictví. Jen nemovitý majetek katolické církve odcizený komunistickým režimem představuje částku přes 100 miliard korun. Taková suma uložená v bankách by ročně na úrocích vynášela dvě až čtyři miliardy, neboli dvakrát až čtyřikrát více, než by církvim dával stát. Stát ovšem s nemovitým majetkem církvi hospodáří a výnosy si ponechává. Kolik činily a činí tyto výnosy za posledních 55 let, se nikdo ani nenamáhal vyčíslit. Ale jen roční výnos ze 170 tisíc hektarů církevních lesů představuje několik set milionů korun. A to nepočítáme nevrácený majetek nekatolických církvi, které nárokují okolo 2500 položek. Nebylo by 50 miliard korun za všechno – a to ještě během 50 let – spíše výsměchem spravedlnosti?

Má-li se tedy provést majetková vyrovnání s církvi, je třeba vycházet z reálných čísel a nikoliv ze „zbožných“ či méně zbožných přání. Se stomiliardovým majetkem si církve za 50 až 100 let mohou vytvořit všechny zdroje nejen pro svou kulturní činnost, ale i pro stále žádanější alternativní služby ve zdravotnictví, školství a sociální sféře. Naopak definitivní ztráta církevního majetku by znamenala úpadek, ne-li zánik této ekonomické základny – a tím i nabídky služeb všem potřebným občanům ČR.

*Jiří Karas,
poslanec PČR za KDU-ČSL*

UNIVERZITNÍ KURZ O SATANISMU

Římská univerzita Regina Apostolorum zahájila 17. února seminář na téma: Exorcismus a satanismus. Studium je určeno kněžím a studujícím teologie a má rozsah 20 hodin. Cílem kurzu je prohloubit rozlišování pravých případů ďábelské posedlosti od psychických poruch. Toto vzdělávání reaguje na stále více se šířící satanismus v módě a v hudbě, ale také v příklonu k okultismu a magii.

Kath-net

Výzvy fatimského poselství (2)

PRVNÍ ČÁST

POD BOŽÍM POHLEDEM

Rodiny malých pastýřů

Začínám tím, že odpovím na otázky, které jste dali o rodinném prostředí, kam Bůh přišel vyvolit si ubohé děti, aby jejich prostřednictvím mohl uskutečnit své úrady.

Byly to dvě křesťanské rodiny, spojené mezi sebou nejtěsnějšími pouty příbuzenství. Teta Olympie byla sestrou mého otce a při prvním sňatku byla provdána za bratra mé matky; z něho se narodili dva synové: António a Manuel. Po smrti manžela si teta vzala strýce Marta, který byl také bratrancem mé matky – nevím přesně, v kterém stupni. Z tohoto druhého manželství se narodilo šest dětí: José, Florinda, Teresa, João, Francisco a Jacinta.

Mým rodičům Antoníovi dos Santos a Marii Rose dal Pán sedm dětí: Marii dos Anjos, Teresu de Jesus, Manuela dos Santos, Glórii de Jesus, Carolinu de Jesus, Marii Rosu – kterou Bůh vzal ještě jako malou do nebe, takže jsem ji vůbec nepoznala – a Lucii de Jesus Rosu dos Santos, která k vám nyní mluví.

Tyto dvě rodiny žily mezi sebou tak spojeny, že jejich děti se cítily jako doma jak v domě svého strýce a tety, tak i ve vlastním domově; a se stejnou chutí jedly v obou domech ještě teplý koláč, právě vytažený z trouby, čerstvé sardinky, pocházející z Nazaré, nebo plátky tresek či kousky klobásy krájené ze zásob ponechaných pro roční zvyky. Jindy to byla zvěřina, která v některých ročních obdobích činila slavnostním naše rodinné prostředí: divocí zajíci chycení do pastí a s uměním připravení, koroptve chycené mezi loukami a obilnými lány, drozdí uvěznění v pastích připravených pod olivovníky oplývajícími zralými olivami.

Ve skutečnosti celá vesnice žila tak spojená, že se zdála být

jednou jedinou rodinou! Všichni věděli, v které skulině zdi nechávala paní domu klíče od dveří, když byla nepřítomna. Sousedka, když něco potřebovala, věděla, že tam může přijít a vzít si to, co jí chybí: následně byla každá věc přesně vrácena. Často se stávalo, že chléb neočekávaně došel, a tehdy se utíkalo o pomoc k sousedce; pak, s novým pečením, se vracel zpět čerstvý a ještě teplý bochník, právě vytažený z pece.

Malá vesnice Aljustrel, která měla tehdy sotva třiatřicet rodin, se nacházela v horách Serra de Aire ve farnosti Fatima, pod obecním úřadem ve Vila Nova de Ourém, v diecézi Leiria – v té době zrušené a připojené k lisabonskému patriarchátu. Nevím, jestli někdo, a to i z nejstarších, pamatoval na to, že by v onom místě viděl někdy nachové roucho nějakého preláta, nebo že by přijal svátost birmování.

Obě rodiny byly křesťanské, chudé a pracující, stejně jako zbytek farnosti; ze své země dostávaly to, co bylo nutné pro jejich obživu.

Rodinné krby byly pozeňnány svátostí manželství; a manželská věrnost byla plně zachovávána. Rodiny přijímaly všechny své děti, které jim Pán ráčil dát, nikoliv jako břemeno, nýbrž jako další dar, kterým Bůh obohacoval jejich domovy; jako další život, který prodlouží jejich život v budoucích časech; jako další květ, který rozkvetl v jejich zahradě, aby v ní voněl a těšil ji různými vůněmi a tóny radostného a úsměvného mládí; jako další duši, kterou Bůh svěřoval jejich péči, aby byla vedena po nebeských cestách a stala se dalším údem mystického Těla Kristova a dalším zpěvem chvály věčné slávy.

Úzkostně se proto rodiny staraly o to, aby děti přivedly ke křesťanství, aby byla z jejich duší odstraněna poskvrna dědičného hříchu a staly se křesťany, dětmi Božími a dědici nebeského království. Křest, ke kterému nemělo dojít později než osm dní po narození, byl důvodem velkého svátku pro celou rodinu: všichni se scházeli, aby blahopřáli rodičům, kteří byli poctěni dalším Božím darem.

Bylo to na otcovských kolech a v mateřském klíně, kde se děti učily vyslovovat svaté jméno Boží, pozdvihovat své nevinné ruce k modlitbě k nebeskému Otci a poznávat onu další Matku,

kteřá ve svém náručí objímala Ježíška a se stejnou láskou přijímala i je, protože ona je také jejich Matkou, a to mnohem mocnější, světlejší a krásnější než ta, která na zemi kolébá jejich kolébku. Tak v těchto jemných, čistých a nevinných duších rostlo světlo víry s takovým jasnem, že vyzářovalo do jejich budoucího života na všech jeho cestách.

Rodiče byli svědomití v posílání svých malíčkových na katechismus ve farním kostele, aby se tím nejlepším možným způsobem připravili na veliký den prvního svatého přijímání. A doma se oni sami stávali učiteli a učili během odpoledního odpočinku a ve večerních hodinách. Tento úkol byl obvykle plněn otcem, zatímco matka byla zaměstnána domácími pracemi, když po skromné večeři dávala do pořádku kuchyni. A byli šťastní, když viděli své malíčkové poskakovat kolem rodinného krbu a naslouchat příběhy, které jim otec s radostí vyprávěl, zatímco v popelu vybuchovaly kaštiny a sladké žaludy, které byly do něho ze žertu vhozeny některým starším sourozencem, aby byla větší zábava, když za smíchu přinutily ty malé k útěku.

Rodiče se cítili hrdí, když během katecheze nebo v postní době jejich nejmenší děti byly vybrány farářem, aby odpověděly na otázky, na které starší nedokázali odpovědět nebo na to už zapomněli.

Den prvního svatého přijímání každého jejich dítěte byl slavnostní a vnitřní radostí pro celou rodinu, protože Bůh opět navštěvoval jejich domov, když se ve skutečném setkání spojoval s jedním z jejich členů. Byl to návrat Boha do nevinné duše, kterou jim svěřil a která s nimi zpívala chvalozpěv díky:

*Ó andělé, zpívejte se mnou,
Ó andělé, chvalte bez konce!
Jestliže nemohu děkovat,
ó andělé, učíte to za mne!*

V jejich rodinách nebylo bohatství na pozemská dobra, které svět tolik oceňuje; avšak s tím

TŘI ZÁZRAKY

Svatý Augustin ve své knize *O městě Božím* píše, že křesťanství za své rozšíření vděčí třem zázrakům.

První největší zázrak je ten, že Kristus v těle vstal z mrtvých a s tělem vystoupil na nebesa. Za druhé je to skutečnost, že svět tomu uvěřil. Ale Augustin uvádí ještě třetí zázrak, a to způsob, jakým byla tato víra sdělena světu. Sám způsob, jakým svět uvěřil, se mu jeví přímo neuvěřitelný. Říká: Kdyby Krista vidělo vstát mnoho lidí a ti by se pak namáhali, aby rozšířili to, co viděli, nebylo by to nic udivujícího. Není to nádherné? Kdyby svědectví bylo cílem námahy mnoha svědků, nebylo by to nic udivujícího. Ale že to bylo jen dvanáct, a vlastně jedenáct, jednoho museli nahradit, když Jidáš odešel, a to lidí bez vzdělání, bez postavení, a svět jim přesto uvěřil, to vyvolává úžas; je to znamení, že je zde dílo někoho jiného. Jestliže tedy svět uvěřil malému počtu prostých, slabých a nezkušených lidí jako věrohodným svědkům, prosadilo se tím mnohem zářněji samotné božství.

GYNEKOLOGICKÁ AMBULANCE SE ZAMĚŘENÍM „PRO ŽIVOT“

V rámci občanského sdružení CENAP – Centrum naděje a pomoci chceme nabídnout služby gynekologické ambulance, která se bude lišit od ostatních gynekologických ambulancí svým výjimečným zaměřením. Bude to ambulance, kde se bude ctít ochrana života od početí po přirozenou smrt. Bude se v ní v rámci léčebné i preventivní péče pomáhat v souladu s křesťanskými hodnotami všem, kdo se na ambulanci obrátí, bez ohledu na vyznání. Prosíme, pomozte nám, aby kontakt ženy s gynekologií byl lékařský i eticky profesionální. Prosíme o Vaši pomoc formou modliteb i finanční pomoci na číslo účtu: 150689165/0600. Blíže též na www.cenap.cz.

Lékárna sv. Josefa v Českém Těšíně hledá do trvalého pracovního poměru věřícího magistra nebo magistru, kteří svými postoji podporují život ve shodě s encyklikou Humane vitae. Byt k dispozici.
Kontakt: LÉKÁRNA SV. JOSEFA s.r.o., Jablunkovská 1916/76a, 737 01 Český Těšín, tel.: 558 741 923, tel./fax.: 558 740 357, mobil: 603 731 644.

Zveme všechna děvčata ve věku 14–18 let na klubová setkávání „**Byt sama sebou**“, která podporují jedinečnost a neopakovatelnost každého člověka, s cílem sebezpřijetí a rozvíjení zdravého sebevědomí osobnosti. Součástí těchto setkání je výuka základních informací z oborů vizážistiky, kosmetiky, kadeřnictví. V této části se dívky dozvídají, jakou roli hraje první a celkový dojem při jednání s druhými i jak je možné jej správně ovlivnit. V části o komunikaci se zaměřujeme na verbální a neverbální projev, jaký je význam lidských gest, mimiky a působení barev z hlediska našeho vnímání a v odívání. Velký význam má i vzdělávání v oblasti partnerských vztahů, lidské sexuality. Podporujeme zde zdravý vztah ke svému tělu, důležité poznávání povahy partnera v době známosti a vysvětlujeme, co je to láska. Nezapomínáme i na důležitost zdravého životního stylu, a to i v oblasti výživy, upozorňujeme na nebezpečí jakékoliv závislosti. Nyní chystáme i exkurzi do kosmetického salónu a pozvali jsme i zajímavé hosty.

Přihlásit se je možné osobně v poradně Centra naděje a pomoci, Hybešova 40, Brno, nebo telefonicky na tel. číslech 543 254 891, 543 331 470-2, nebo na e-mail cenap@cenap.cz. Blíží informace jsou též na webové stránce www.cenap.cz.

DUCHOVNÍ CVIČENÍ V KRÁLÍKÁCH NA HOŘE MATKY BOŽÍ PRO ROK 2005

■ **Pro ženy: 18. 4. – 22. 4.** – P. Josef Michalčík CSsR, cena 1000 Kč ■ **Pro muže, ženy, manželské páry: 16. 5. – 20. 5.** – Prof. P. Elias Vella OFMConv., cena 1600 Kč ■ **Pro seniorky: 10. 6. – 12. 6.** – paní Nováková, cena 500 Kč ■ **Pro seniorky: 9. 9. – 11. 9.** – paní Nováková, cena 500 Kč ■ **Pro ženy, muže, manželské páry: 12. 9. – 16. 9.** – P. Josef Michalčík CSsR, cena 1000 Kč ■ **Pro kněze: 19. 9. – 24. 9.** – P. Stanislav Příbyl CSsR, cena 1500 Kč ■ **Pro kněze: 9. 10. – 15. 10.** – Mons. P. Jirí Mikulášek, cena 1500 Kč ■ **Pro ženy, muže, manželské páry: 17. 10. – 21. 10.** – P. Josef Michalčík CSsR, cena 1000 Kč ■ **Pro ženy: 7. 11. – 11. 11.** – P. Josef Michalčík CSsR, cena 1000 Kč ■ **Pro ženy, muže, manželské páry: 21. 11. – 25. 11.** – P. Josef Michalčík CSsR, cena 1000 Kč.
Písemné přihlášky přijímáme na adrese: Josef Hudec, Poutní dům Dolní Hedeč II/2, 561 69 Králíky, tel: 465 631 178, 465 631 097, e-mail: hudec@tiscali.cz.

málem nezbytným pro každý den zde byl pokoj, byla jednota, byly radost a láska, plod vzájemného pochopení, odpuštění a přijímání slabostí vlastních lidské přirozenosti. Tak všichni byli šťastní: všichni se měli dobře, protože každý se snažil sloužit a dát radost rodičům a sourozencům. Tak málo stačilo mnohým, protože to bylo dáno k obecnému užívání: všechno bylo všech.

V této souvislosti mi dovoďte, abych vyprávěla jeden detail, který dokazuje pravdivost toho, co jsem právě řekla, a jež uchovávám jako drahou vzpomínku, protože jsem to s dojetím slyšela vícekrát vyprávět svou matku. Ona věděla, jak její nejmenší dcera měla ráda ovoce. Jednou ji viděla, jak s nadšením zkoumala objevení prvních fiků sezóny. Hned jak maličká objevila jeden zralý, rychle ho utrhl a utíkala domů přinést ho mamince, aby ho snědla ona. Tehdy maminka, dojatá, vzala ho do rukou, políbila svou dceru a řekla jí, aby ho znovu přinesla na večeři, kde si ho rozdělí s otcem a sourozenci. Jeden fik pro všechny nebyl ničím, ale láska, která doprovázela malý kousek prvního fiku, který toho roku doma uzrál, byla tak veliká, že se to každého dotýkalo, a to činilo všechny šťastnými, dávalo radost a spokojenost.

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

Liturgická čtení

Neděle 27. 3. – slavnost Zmrtvýchvstání Páně

1. čt.: Sk 10,34a.37–43
Ž 118(117),1–2.16ab+17.22–23
Odp.: 24 (*Toto je den, který učinil Hospodin, jásejme a radujme se z něho!* Nebo: *Aleluja, aleluja, aleluja.*)
2. čt.: Kol 3,1–4 nebo 1 Kor 5,6b–8
Ev.: Jan 20,1–9

Pondělí 28. 3. – Pondělí v oktávě velikonočním

1. čt.: Sk 2,14.22b–33
Ž 16(15),1–2a+5.7–8.9–10.11
Odp.: 1 (*Ochraň mě, Bože, neboť se utíkám k tobě.* Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Mt 28,8–15

Úterý 29. 3. – Úterý v oktávě velikonočním

1. čt.: Sk 2,36–41
Ž 33(32),4–5.18–19.20+22
Odp.: 5b (*Země je plná Hospodinovy milosti.* Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Jan 20,11–18

Středa 30. 3. – Středa v oktávě velikonočním

1. čt.: Sk 3,1–10
Ž 105(104),1–2.3–4.6–7.8–9
Odp.: 3b (*Ze srdce ať se radují, kdo hledají Hospodina.* Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Lk 24,13–35

Čtvrtek 31. 3. – Čtvrtek v oktávě velikonočním

1. čt.: Sk 3,11–26
Ž 8,2a+5.6–7.8–9
Odp.: 2ab (*Hospodine, náš Pane, jak podivuhodné je tvé jméno po celé zemi!* Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Lk 24,35–48

Pátek 1. 4. – Pátek v oktávě velikonočním

1. čt.: Sk 4,1–12
Ž 118(117),1–2+4.22–24.25–27a
Odp.: 22 (*Kámen, který stavitelé zavrhli, stal se kvádrem nárožním.* Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Jan 21,1–14

Sobota 2. 4. – Sobota v oktávě velikonočním

1. čt.: Sk 4,13–21
Ž 118(117),1+14–15.16ab–18.19–21
Odp.: 21a (*Děkuj ti, Hospodine, žeš mě vyslyšel.* Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Mk 16,9–15

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 27. 3.	PO 28. 3.	ÚT 29. 3.	ST 30. 3.	ČT 31. 3.	PÁ 1. 4.	SO 2. 4.
Antifona	471	471	471	471	471	471	471
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	471	471	471	471	471	471	471
Antifony	472	472	472	472	472	472	472
Žalmy	813	813	813	813	813	813	813
Kr. čtení a zpěv	473	483	488	494	499	504	509
Antifona k Zach. kantiku	473	483	489	494	499	504	509
Prosby	473	483	489	494	500	505	509
Záv. modlitba	474	484	489	495	500	505	510
Modlitba během dne:							
Hymnus	482	482	482	482	482	482	482
Antifony	474	484	490	495	500	505	510
Žalmy	474	484	490	495	500	506	510
Krátké čtení	476	486	492	497	502	507	512
Záv. modlitba	474	484	489	495	500	505	510
Nešpory:							
Hymnus	466	477	477	477	477	477	477
Antifony	466	478	478	478	478	478	478
Žalmy	466	478	478	478	478	478	478
Kr. čtení a zpěv	468	480	487	493	498	503	513
Ant. ke kant. P. M.	469	480	487	493	498	503	513
Prosby	469	480	488	493	498	503	513
Záv. modlitba	474	474	484	489	495	500	515
Kompletář	1242	1242	1238	1242	1238	1242	1238

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

PASCHA - PUTOVÁNÍ ZA NEPOMÍJEJÍCÍM Raniero Cantalamessa

Čtyři meditace papežského kazatele (od r. 1980) o velikonočním tajemství, které zazněly za přítomnosti papeže, kardinálů, biskupů a prelátů římské kurie v postní době a během velikopátečních obřadů ve Svatopetrské bazilice v roce 2004.

Paulínky, brož., 175x115 mm, 88 stran, 110 Kč

POVZBUZENÍ K DUCHOVNÍMU ŽIVOTU (Korespondence)

Teofan Zatvornik

Výrazná autorita ruského mnišského světa nabízí formou dopisů duchovní rady zralého „starce“. Jméno „Zatvornik“ (Reclus) vyjadřuje umění rozlišovat příchozí hodnoty a „uzavřít se“ před tím, co člověka nedokáže otevřít pro realitu. Základní příručka duchovního života představuje v českém prostředí první souvislejší seznámení s autorem. Předmluvu k českému vydání napsal Tomáš kardinál Špidlík.

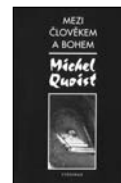
Refugium Velehrad-Roma s.r.o., brož., A5, 272 stran, 165 Kč

MEZI ČLOVĚKEM A BOHEM

Michel Quoist

Několik úvah o tom, jak lidsky a křesťansky postupovat ve formování člověka a světa. Úvahy jsou shrnuty do čtyř velkých cel-

ků: Člověk – Člověk a jeho život – Člověk a ti druzí – Člověk a jeho život v Kristu. Quoist chce zde ukázat, že člověk musí právě tak usilovat o uspořádání vlastního života a světa, jako se stejnou horlivostí pracovat v Kristu pro zdar Otcova království. Vydání ve Vyšehradu druhé.

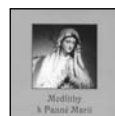
Vyšehrad, brož., zúž. A5, 208 stran, 198 Kč

KŘÍŽOVÁ CESTA K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ Viera Nemcová

Tato křížová cesta je sestavena převážně ze zjevení Pána Ježíše sestře Faustyně, apoštolce Božího milosrdenství.

Sypták, brož., A6, 32 stran, 35 Kč

MODLITBY K PANNĚ MARIÍ

Obsaženy jsou tyto modlitby: Zdravas, Maria; Anděl Páně; Raduj se, Královno nebeská; Zdravas, Královno; Pod ochranu tvou; Maria, pomoz; Modlitba růžence; Litanie loretánská. Vytiskeno na křídovém papíře, barevné ilustrace.

Sypták, brož., 105x105 mm, 12 stran, 27 Kč

RADOST A POKOJ V SRDCI

Malá brožurka s několika citáty pro potěchu duše. Vytiskeno na křídovém papíře, barevné fotografie.

Sypták, brož., 105x105 mm, 12 stran, 27 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci. Číslo 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vittek. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://www.maticecm.cz/svetlo; objednávky týdeníku a knih, inzerce: knihy@maticecm.cz). Registrací značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podavařské noviny a zástok (jako Litmanova, Medzgorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.